

Ο ΜΙΚΡΟΣ

709

ΗΡΩΣ

Ο ΠΡΑΚΤΩΡ... ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ο ΠΡΑΚΤΩΡ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ὁ καλασμένος
ἀσύρματος

ΧΛΩΜΟΣ καὶ μετὴν καρδιά σφινγμένη ἀπὸ ἀγωνία ὁ Γιώργος Θαλάσσης, τὸ ἡρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ οἱ ἐχθροὶ τῆς πατρίδας του ἔχουν ἐπονομάσει Παιδί - Φάντασμα ἐπειδὴ δρᾷ καὶ ξεγλιστράει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκτυλά τους σὰν ἀληθινὸ φάντασμα, εἶναι καθισμένος μπροστὰ εἰς τὸν ἀσύρματο ἐνὸς γερμανικοῦ πολεμικοῦ πλοίου καμμουφλαρισμένου σὲ ἐμπορικὸ, ποὺ μετὰ τὴ βοήθεια τῶν φίλων του κατάρθωσε νὰ αἰχμαλωτίσῃ! (*) Τὸ Παιδί

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 708: «Ὁ Τρελλὸς Πλοίαρχος»

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

- Φάντασμα προσπαθεί νά ξερθῇ σ' ἐπαφὴ μέσω τοῦ ἀσφυμάτου μὲ τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο, ἀλλὰ δὲν παίρνει καμμιά ἀπάντηση στὰ σήματα ποὺ στέλνει!

«Ἐδῶ τὸ Παιδί - Φάντασμα! Ἐδῶ τὸ Παιδί - Φάντασμα! Καλῶ τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο ἐπειγόντως»

Δὲν παίρνει καμμιά ἀπάντηση καὶ ὅμως ἔχει μιὰ φοθερὴ πληροφορία νὰ μεταδώσῃ. Ξέρει ἓνα μυστικὸ, πού, ἂν δὲν μπορέσῃ νὰ τὸ μεταδώσῃ στοὺς Συμμάχους θὰ προκαλέσῃ τρομακτικὴ καταστροφή! Ξέρει, ὅτι σὲ τρεῖς μέρες, ἰσχυρὲς δυνάμεις τοῦ γερμανικοῦ καὶ τοῦ γι�πωνέζικου στόλου θὰ στήσουν ἐνέδρα σὲ μιὰ μεγάλῃ μοῖρα τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου στὰ νότια τοῦ νησιοῦ Νουκουάρο τῶν Καρολίνων, στὸν Δυτικὸ Εἰρηνικὸ Ὠκεανό. Δόλωμα στὴν ἐνέδρα αὐτὴ εἶναι προωρισμένο νὰ παίξῃ τὸ πλοῖο ποὺ ἔχουν κυριεύσει τὰ Ἑλληνοπούλα γεγονὸς ποὺ τὸ ἀγνοοῦν ἀκόμη οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ γερμανικοῦ στόλου. Τὸ πλοῖο αὐτὸ ποὺ οἱ Γερμανοὶ τὸ ἔχουν μεταμφιεσθεῖ σὲ ἐμπορικὸ καὶ τοῦ ἔχουν δώσει τὸ ὄνομα «Κουήν Ἀννα» καὶ τοῦ ἔχουν θάλει καναδέζικη σημαία, θὰ σταθῇ στὸ σημεῖο τῆς ἐνέδρας καὶ ὅταν φανοῦν τὰ ἀμερικανικὰ πλοῖα θὰ κἀνῃ σήμα ὅτι χρειάζεται βοήθεια. Ὅταν βρεθῇ ἀνάμεσα στὰ ἀμερι-

κανικὰ πλοῖα τὸ μεταμφιεσμένο γερμανικὸ πολεμικὸ, θὰ ἐξαπολύσῃ ἐναντίον τους ὅλες τὶς τορπίλλες του καὶ θὰ ἀρχίσῃ νὰ θάλλῃ μὲ τὰ κανόνια του. Ταυτόχρονα οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Γι�πωνέζοι ποὺ θὰ παραμονεύουν ὀλόγυρα, θὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν Ἀμερικανῶν.

Αὐτὸ εἶναι τὸ σχέδιο τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἂν πετύχῃ, θὰ ἀποδεκατίσῃ τὸν ἀμερικανικὸ στόλο σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε πιά νὰ εἶναι σίγουρη ἡ νίκη τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐλευθερίας στὴν περιοχὴ αὐτῇ τῆς γῆς! Καὶ ὁ Γιδῶργος ὅσο καὶ ἂν προσπαθῇ δὲν μπορεῖ νὰ συνδεθῇ μὲ τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο.

Σκύβει πάνω στὴ συσκευὴ καὶ χλωμαίξει πῶς πολὺ. Κάτι ἔχει πάθει ὁ ἀσύρματος καὶ δὲν μεταδίδει!

Ἐξτάζει μὲ προσοχὴ τὰ διάφορα ἐξαρτήματα τῆς συσκευῆς, προσπαθώντας ν' ἀνσκαλύψῃ τὴ θλάβη. Οἱ ὥρες περνοῦν. Ὁ αὐρανὸς ἀρχίζει νὰ γίνεται γκρίζος πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς. Σὲ λίγο θὰ ξημερώσῃ. Καὶ ὁ ἀσύρματος ἐξασκοῦθεῖ νὰ εἶναι ἐκτὸς λειτουργίας.

Ξημερώνει. Ὁλόγυρα ὁ ἀπέραντος Εἰρηνικὸς Ὠκεανὸς ἀπλώνει τὴν ὕδατιν ἔσημό του. Ὁ Γιδῶργος σηκώνει τὸ τηλέφωνο ποὺ συνδέει τὸν θάλασμο διακυβερνήσεως μὲ τὶς μηχανὲς τοῦ πλοίου, ὅπου ἔχουν ἀναλάβει τὴν ἐπίβλεψη τῶν μηχαν-

νών ο Μπόμπιρας με τον Χαζούλη και την Κύπρο.

— Μπόμπιρα λέει, έλα επάνω μαζί στιγμιά! Έχει χάσει ο ασύρματος!

Τό σοφό άγοράκι που έχει ιδιοφυΐα έφευρέτη άνεβαίνει γοργά στο θάλαμο διακυβερνήσεως.

— Ρίξε μαζί μπακά, Μπόμπιρα, λέει ο Γιώργος. Ξέρω πολλά πράγματα για τους ασυρμάτους αλλά δεν μπόρεσα να άνακαλύψω τη θλάβη. Έξήτασα τη συσκευή με διάφορα όργανα. Δέν περνά ήλεκτρικό ρεύμα εις τον πομπό.

Τά λαμπερά μάτια του μικρού σοφού εξέτάζουν κιόλας τη συσκευή. Σταματούν σ' ένα σημείο και ένα χαμόγελο χαράζεται εις τα χείλη του.

— Γιώργο, λέει κουράστηκες πολύ τη νύχτα που πέρασε και είσαι ζαλισμένος. Άλλοιώς δέν έξηγειται πώς δέν πρόσεξες ότι δέν περνά ρεύμα έπειδή άπλούστατα, δέν υπάρχει καθόλου ρεύμα! Δέν είναι θαλμένο εις την πρίζα του φίς του άσυρμάτου!

Ο Γιώργος χτυπάει με την παλάμη του τό κούτελό του.

— Πώ, πώ!, κάνει. Τι άφρησιμάδα είναι αυτή! Έντάξει Μπόμπιρα! Μπορείς να γυρίσης στις μηχανές.

Βάζει τό φίς στην πρίζα και άρχίζει την έκπομπή. Μεταδίδει με σήματα Μόρς

στον κρυπτογραφικό κώδικα των συμμαχικών πρακτόρων:

«Έδω τό Παιδί - Φάντασμα! Καλώ τό Συμμαχικό Στρατηγείο!»

Μά φωνή άπαντάει.

«Σέ άκούμε Παιδί - Φάντασμα!»

«Θέλω τον ίδιο τον άρχιστράτηγο! Πρόκειται για κάτι άκρως έμπιστευτικό!

Μερικά λεπτά άργότερα, ο Γιώργος κουβεντιάζει με τον ίδιο τον άρχιστράτηγο και του έξηγει αυτά που συνέβησαν. Όταν τελειώνει, ο άρχιστράτηγος λέει:

«Η έκπληξή μου είναι τό σο μεγάλη, ώστε δέν ξέρω τι να πώ Παιδί - Φάντασμα. Μου φαίνονται σαν ένα παράξενο παραμύθι αυτά που μου είπες! Είναι βέβαιος, ότι είναι αλήθεια όλα αυτά; Όχι! Είναι περιττή ή έρώτησή μου! Ξέρω ότι δέν λές ποτέ υπερβολές! Θα είδοποιήσω άμέσως τον άμερικανικό στόλο και θα πώ στον άρχιναύαρχο να συνεννοηθί μαζί σου...»

Έπειτα από λίγη ώρα, ο Γιώργος μιλάει με τον Άμερικανό άρχιναύαρχο που δέν ξέρει κι' αυτός πώς να έκφράση την έκπληξή του και την ευγνωμοσύνη του προς τά Έλληνόπουλα. Τέλος λέει:

«Θά στήσουμε παγίδα εις την παγίδα! Άφησε αυτή τη δουλειά σε μάς Παιδί - Φάντασμα! Σε λίγες ώρες

Ένα υδροπλάνο θα προσθα-
λασωθεί κοντά στο πλοίο
σας και θα σας παραλάβει.
Θα σας μεταφέρει σ' ένα αε-
ροπλανοφόρο και από εκεί
θα αρχίσετε το ταξίδι σας
για τη μακρινή πατρίδα
σας. Τη θέση σας θα την
πάρουν άντρες του αμερικα-
νικού πολεμικού ναυτικού.
Το πλοίο σας για να μην υ-
ποψιαστούν τίποτε οι Γερμα-
νοί και οι Γιαπωνέζοι, θα
πάει στο ραντεβού της παγί-
δας και θα χτυπήσει τα α-
μερικανικά πλοία... με α-
σφαιρα πυρά βέβαια! Στο
μεταξύ εκτός από τη μοίρα
που περιμένουν οι έχθροί,

άλλες δυνάμεις, πολύ πιό
μεγάλες του αμερικανικού
στόλου, θα κυκλώσουν όλη
την περιοχή και οι Γιαπωνέ-
ζοι θα βρεθούν κυκλωμένοι
και θα βυθιστούν τα πλοία
τους, όλα, μέχρι και του τε-
λευταίου!»

Το παιδί και το πουλί

ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ πά-
λι στην Αθήνα
τά ήρωϊκά παιδιά. Έχουν
φτάσει εδώ έπειτα από τα-
ξίδια αρκετών ημερών, στο
δικάστημα του οποίου δμα-

‘Αντί για τα έγγραφα, δρίσκει ένα... λουλούδι!

‘Η γροθιά του Γιώργου τόν χτυπά σαν σφυρί!

θαν τη μεγάλη συμφορά που χτύπησε τους έχθρους της ελευθερίας. Τα αμερικανικά πλοία κατάρθωσαν να μετατρέψουν την παγίδα των Γιαπωνέζων και των Γερμανών σε δική τους παγίδα και ελάχιστα από τα έχθρικά πλοία γλύτωσαν τελικά! Το χτύπημα που δέχτηκαν οι Γιαπωνέζοι και οι Γερμανοί ήταν τόσο μεγάλο ώστε από την ημέρα εκείνη η νίκη των Συμμάχων θεωρείται πια εξασφαλισμένη στην περιοχή του Ειρηνικού Ωκεανού!

Για μία - δυο μέρες, τα

Ελληνόπουλα ξεκουράζονται απ’ τις περιπέτειές τους στον Ειρηνικό. ‘Ο μόνος που δεν ξεκουράζεται είναι ο Σπίθας. Δουλεύει με μανία! Σκοτώνεται στη δουλειά... τρώγοντας το περιεχόμενο ενός κασониού με κονσέρβες που έφερε μαζί του στην Αθήνα, δώρο του κυβερνήτη ενός αεροπλανοφόρου! Τα σαγόνια του δεν σταματούν ούτε στιγμή ούτε στον... ύπνο του! Γιατί ακόμη και όταν κοιμάται το μυαλό είναι στο φαγητό και βλέπει όνειρα σχετικά με τραπέζια στρωμένα με τα

πιδ νόστιμα φαγητά του κό μου!

— Ένα τέτοιο όνειρο βλέπει ο Σπίθας στο μεσημέρι νύ ύπνο του, τὸ ἀπόγευμα τῆς δεύτερης μέρας ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή τῶν παιδιῶν. Εἶναι ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα στὴν τραπεζαρία τοῦ σπιτιοῦ τῶν παιδιῶν καὶ κοιμᾶται ροχαλίζοντας. Εἰς τὰ πόδια του εἶναι κουλουριασμένο τὸ Σπιθάκι, τὸ μικρὸ σκυλάκι του καὶ κοιμᾶται κι' αὐτὸ σάν τὸν κύριό του. Ἀπέναντι στὸ Σπίθα, πάνω σὲ μιὰ ντουλάπα εἶναι καθισμένος ὁ Καπούτ, ὁ παπαγάλος τοῦ Μπόμπιρα ποὺ μιλάει τῇ ἀνθρώπινῃ γλῶσσᾳ σχεδὸν σάν ἄνθρωπος.

— Μανούλα μου!, κάνει, ξαφνικὰ ὁ Σπίθας ἀνοίγοντας τὸ στόμα του καὶ μασουλώντας. Τί νόστιμο εἶναι αὐτὸ τὸ πιλάφι! Γεῖα στὰ χέρια αὐτοῦ ποὺ τὸ μαγείρεψε!

— Γεῖα στὰ χέρια αὐτοῦ ποὺ τὸ μαγείρεψε!, λέει κι' ὁ Καπούτ μὲ τὴ βραχνή φωνή του.

— Συμφωνῶ φίλε!, λέει ὁ Σπίθας μὲ τὰ μάτια του κλειστά. Σπουδαῖος μάγειρος. Ἄς δοκιμάσουμε κι' αὐτὸ τὸ ψητό!

Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ πιάνει κάτι ἀόρατο στὸν ἄέρα. Κάνει ὅτι τὸ φέρνει στὸ στόμα του καὶ μασουλᾷ.

— Μπράβο!, λέει. Πολὺ πετυχημένο αὐτὸ τὸ ψητό!

Ἔ, φίλε! Παράτα τὸ ψητό! Εἶναι δικό μου!

— Εἶναι δικό μου!, λέει καὶ ὁ παπαγάλος.

— Εἶναι δικό μου, μουγγρίζει ὁ Σπίθας ἀγριεύοντας καὶ κρατῶντας πάντα τὰ μάτια του κλειστά. Παράτα τὸ ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου!

— Μανούλα μου, μουγγρίζει ὁ Σπίθας. Θὰ σοῦ σπάσω τὰ μούτρα!

— Θὰ σοῦ σπάσω τὰ μούτρα!, κάνει καὶ τὸ πουλί μὲ τὴν ἀνθρώπινῃ μιλή.

Ὁ θυμὸς ποὺ ἔχει κυριεύσει τὸ Σπίθα εἶναι τόσο μεγάλος ὥστε ξυπνάει. Ἀνοίγει τὰ μάτια του, κυττάζει γύρω, δὲν βλέπει κανένα, δὲ βλέπει τὸ τραπέζι μὲ τὰ φαγητά καὶ μουρμουρίζει.

— Ποιὸς μούκλεψε τὸ τραπέζι μὲ τὰ φαγητά;

Τὸ πουλί ἐπαναλαμβάνει:

— Ποιὸς μούκλεψε τὸ τραπέζι μὲ τὰ φαγητά;

Ὁ Σπίθας καταλαβαίνει μὲ ποιὸν τσακωνόταν τόσην ὥρα καὶ τὸ πρόσωπό του γίνεται κατακόκκινον ἀπὸ θυμό. Πετάγεται ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του καὶ πηδαίει γὰρ νὰ ἀρπάξῃ τὸν Καπούτ φωνάζοντας:

— Σήμερα δὲν γλυτώνεις ἄτιμο πουλί! Θὰ σὲ φάω ψητό!

— Θὰ σὲ φάω ψητό, λέει καὶ ὁ πράσινος παπαγάλος καὶ φτεροκοπάει.

Περνάει πάνω ἀπὸ τὸ Σπί

θα και θγαίνει από τὸ δωμάτιο, ἐνῶ τὸ ἀδικοκοπα πειρασμένο παιδί πηδάει μάταια γιὰ νὰ πιᾶσιν τὸν φτερωτὸ ἐχθρὸ του. Ξανακάθεται στὴν πολυθρόνα καί... τὸν παίρνει ἀμέσως πάλι ὁ ὕπνος. Ἀρχίζει νὰ παραμιλάει.

— Μανούλα μου! Βάλε μου σαλάτα καὶ τυρί! Καὶ ψητό! Θέλω πολὺ ψητό!

Μασουλᾷ στὸν ὕπνο του καὶ μουρμουρίζει:

— "Ααα! Τί νόστιμο ποὺ εἶναι! Θὰ τὴν κάνω τάρτα-
τα σήμερα!

Τὰ ἄλλα παιδιὰ εἶναι καθισμένα σὲ ἓνα ἄλλο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ μελετοῦν. Ἡ Κατερίνα μελετᾷ ἱστορία, ὁ Γιώργος εἶναι θυσιζόμενος στὴ μελέτῃ τῆς γεωγραφίας καὶ ὁ Μπόμπιρας εἶναι σκυμμένος πάνω ἀπὸ ἓνα χοντρὸ τόμο φυσικῆς. Ἡ Κύπρος ἀγωνίζεται νὰ διδάξῃ στὸν Χαζούλη Ἑλληνικὴ Ἱστορία.

— "Ακουσε χαζὸ ἀγόρι, λέει στὸ πιὸ χαζό, πιὸ δυνατὸ καὶ πιὸ καλόκαρδο παιδί τοῦ κόσμου. Κάποτε ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ἡ Ἑλλάδα καὶ ἦταν ὑπόδουλη εἰς τοὺς Τούρκους! Οἱ Ἕλληνες ἀπεφάσισαν νὰ ἐπαναστατήσουν καί...

— Γιὰ στάσου!, κάνει ὁ Χαζούλης. Δὲν θυμάμαι τί ποτε τέτοιο! Πότε ἔγινε αὐτὴ ἡ ἐπανάσταση καὶ δὲν πῆρα εἴδηση;

— Μὰ δὲν εἶχες γεννηθῇ

ἀκόμη χαζὸ ἀγόρι!, ἀπαντᾷ ἡ μικρὴ Κύπρος. Δὲν εἶχε γεννηθῇ οὔτε ὁ πατέρας σου οὔτε ὁ παποὺς σου, οὔτε ὁ προσπάπος σου.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Χαζούλη γαμίζει ἐκπλήξη.

— Μὲ δουλεύεις, Κύπρος; μουρμουρίζει δυσανεστήμενος. Τὰ λόγια σου εἶναι παλαβὰ! Ἀφοῦ δὲν γεννήθηκε ὁ πατέρας μου καὶ ὁ παποὺς μου καὶ ὁ προσπάπος μου, τότε... δὲ γεννήθηκα κι' ἐγώ! Ἀρα δὲν ὑπάρχω! Θέλεις νὰ μὲ μπερδέψης γιὰ νὰ γελάσης μαζί μου! Δὲν εἶσαι ἐντάξει!

— Χαζὸ ἀγόρι λέει ἡ Κύπρος μὲ θαυμασμό, εἶσαι πραγματικὰ πρωταθλητὴς τῆς χαζομάρας! Δὲν εἶχαν γεννηθῇ τότε ποὺ ἔγινε ἡ ἐπανάσταση. Γεννήθηκαν ἀργότερα. Ἐπομένως... Τέλος πάντων! Ἐγινε λοιπὸν ἡ ἐπανάσταση...

— Γιὰ στάσου, κάνει πάλι ὁ Χαζούλης. Ἀφοῦ δὲν εἶχα γεννηθῇ ἐγὼ καὶ δὲν εἶχε γεννηθῇ οὔτε ὁ πατέρας μου ὁ παποὺς μου καὶ ὁ προσπάπος μου, τότε δὲν εἶχες γεννηθῇ οὔτε ἐσὺ καὶ δὲν εἶχαν γεννηθῇ οὔτε ὁ πατέρας σου ὁ παποὺς σου καὶ ὁ προσπάπος σου!

— Πολὺ σωστά!, λέει ἡ Κύπρος. Κάνεις προόδους, βλέπω!

— Τότε πῶς ξέρεις ὅτι ἔγινε αὐτὴ ἡ ἐπανάσταση ποὺ λές;

Κόκκινο Τριαντάφυλλο

Η ΚΥΠΡΟΣ μένει με τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο μπροστὰ στὴν καινούργια κοτσάνα τοῦ Χαζούλη. Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀπαντήσῃ ὅμως. Τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει καὶ ὁ Γιώργος σηκώνει τὸ ἀκουστικό, ἐνῶ τὰ μάτια τῶν ἄλλων παιδιῶν στρέφονται πρὸς τὸ μέρος του.

— Ναι; κάνει ὁ Γιώργος.

Καὶ συνεχίζει μιλώντας στὴ γλῶσσα τῶν συμμαχικῶν πρακτόρων:

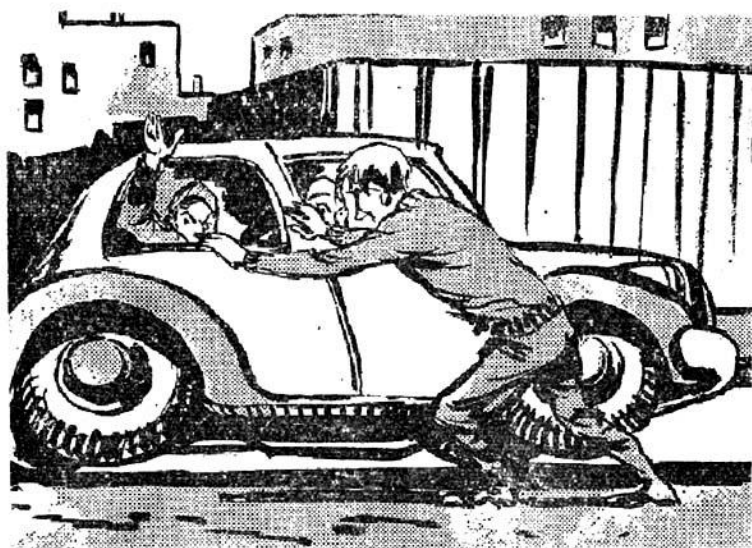
— Ὁ ἴδιος! Ποιὸς σοῦ ἔδωσε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου μου; Ὁ ἀρχιστράτηγος εἶπες; Χμ! Γιατί; Ἄ! Πολὺ καλὰ! Ποῦ μένεις; Θὰ ἔρθω σὲ λίγα λεπτὰ νὰ σὲ δῶ! Ἐντάξει!

Ἀφήνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ γυρίζει στοὺς φίλους του.

— Θὰ βγῶ ἔξω μιά στιγμὴ, λέει. Ἐχεῖ ἔρθει στὴν Ἀθήνα ἓνας ἀπεσταλμένος τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγείου τῆς Μέσης Ἀνατολῆς μετὰ τὴν ἐντολὴ νάρθῃ σ' ἐπαφὴ μαζί μου καὶ ὄχι μετὰ τὴν ὀργάνωσιν τῶν συμμαχικῶν πρακτόρων τῆς Ἀθήνας. Αὐτὸ εἶναι παράξενο.

Οἱ δύο Γερμανοὶ πὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσα!

‘Ο Χαζούλης σπρώχνει μ’ όλη του τή δύναμη!

“Ίσως τὸ Στρατηγεῖο δὲ θέλει νὰ μάθῃ κανέννας ἄλλος τὸ λόγο τῆς ἀποστολῆς τοῦ πράκτορος αὐτοῦ. Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ στὸ σπίτι του.

— Θάρθω κι’ ἐγὼ μαζί σου Γιώργο!, δηλώνει ἡ Κατερίνα. “Ἐχω ἓνα κακὸ προαίσθημα καὶ ἴσως χρειαστῆς τῇ βοήθειά μου!

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἔρθῃς μαζί μου Κατερίνα, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος κυττάζοντας τρυφερὰ τὴν ἀγαπῆ μένη του ποὺ δὲν παύει νὰ ἀνησυχῇ γι’ αὐτὸν κάθε φορὰ ποὺ πηγαίνει σ’ ἓνα ραντεβού ἢ ἀναλαμβάνει μιὰ ἀποστολῇ. Θὰ πάω ἀπλῶς,

νά...

— Θάρθω μαζί σου, δηλώνει πάλι ἡ Κατερίνα.

‘Ο Γιώργος ἀνασηκώνει τοὺς ὠμους του.

— Καλὰ λέει. Ξέρω πῶς εἶσαι ξεροκέφαλη σὲ τέτοια ζητήματα. Πάμε!

Παίρνουν τὰ ποδήλατά τους ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ βγαίνουν στὸ δρόμο καὶ ξεκινοῦν. Ἀναπτύσσουν ταχύτητα. “Ἐνα τέταρτο ἀργότερα τὰ δύο Ἑλληνόπουλα ποὺ ἔχουν ἀφιερώσει τὴ ζωὴ τους στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς πατρίδας τους καὶ ποὺ συνδέονται μετὰξὺ τους μὲ ἓνα τρυφερό,

αγνό και βαθύ αίσθημα, σταματούν σ' ένα δρομάκο, σέ μιὰ συνοικία τῆς Ἀθήνας Ἀφήνουν τὰ ποδήλατά τους μέσα σ' ένα ἀχτιστο οικόπεδο καὶ προχωροῦν πρὸ πέρα. Σταματοῦν μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα. Ὁ Γιώργος σηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ πιέσῃ τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ, μὰ τὸ χαμηλώνει χωρὶς νὰ τὸ πιέσῃ. Κάτι τοῦ λέει μέσα του ὅτι πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ παραιμονεύει κίνδυνος.

Μένει διστακτικὸς γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ἐνῶ ἡ Κατερίνα τὸν κυττάζει παραξενεμένη. Ἐπειτα κάνει ἕνα νεύμα στὴν ἀγαπημένη του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Κάνουν τὸ γύρο τοῦ τετραγώνου καὶ πλησιάζουν στὸν τοῖχο τῆς πίσω αὐλῆς τοῦ σπιτιοῦ. Σκαρφαλώνουν καὶ πηδοῦν ἀνάλαφρα μέσα. Βρίσκονται σὲ μιὰ αὐλὴ, ὅπου φυτρώνουν μόνο ἀγριόχορτα. Πλησιάζουν ἀπὸ ρυθὰ στὴν πίσω πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Γιώργος τὴν δοκιμάζει. Εἶναι κλειδωμένη ἀπὸ μέσα.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα θγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα παράξενο ἐργαλεῖο, δῶρο τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγείου. Τὸ προσαρμόζει στὴν κλειδαριὰ καὶ πιέζει ἕνα κουμπάκι. Ἐνα σχεδὸν ἀνεπαίσθητο τρίξιμο ἀκούγεται καὶ ἡ κλειδαριὰ ὑποχωρεῖ.

Μπαίνουν σ' ἕνα μικρὸ

χώλ κλείνουν τὴν πόρτα πίσω τους καὶ μένουν ἀσώλευτοι, μὲ τὸ αὐτί τους στημένο. Ὅλες τους οἱ αἰσθήσεις εἶναι σ' ἐπιφυλακῇ. Κανένας ἦχος δὲ φτάνει ὡς αὐτοὺς ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ ποὺ φαίνεται ἔρημο. Τὰ δύο παιδιὰ προχωροῦν μέσα σ' ἕνα μικρὸ διάδρομο.

Υπάρχουν ἐκεῖ δύο πόρτες καὶ οἱ δύο ἀνοιχτές. Ἡ μιὰ δεξιὰ καὶ ἡ ἄλλη ἀριστερά. Ἡ μιὰ θγάζει σ' ἕνα ὑπνοδωμάτιο ποὺ εἶναι ἄδειο. Ἡ ἄλλη σ' ἕνα γραφεῖο. Τὰ δύο παιδιὰ κάνουν ἕνα θῆμα μέσα στὸ γραφεῖο καί... μαρμαρώνουν, ἐνῶ τὰ πρόσωπά τους χλωμιάζουν. Στὸ πάτωμα τοῦ δωματίου εἶναι ξαπλωμένος ἀνάσκελα ἕνας ἄντρας. Τὰ μάτια του εἶναι κλειστά. Πάνω στὸ στήθος του εἶναι τοποθετημένο ἕνα λουλουδί. Ἐνα κόκκινο τριαντάφυλλο.

Στὸ μέτωπό του, ὑπάρχει μιὰ μικρὴ σκοτεινὴ τρύπα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι νεκρός!

Τὰ Ἑλληνόπουλα δροῦν

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ κάνει μερικὰ θήματα πρὸς τὸ μέρος του. Γονατίζει δίπλα του καὶ ἐξετάζει τὸ σφυγμὸ του. Κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Φτάσαμε πολὺ ἀργά,

Κατερίνα! , λέει. Κάποιος άλλος μ'ας πρόλαβε και του έκλεισε για πάντα τὸ στόμα. Φαίνεται ὅτι είχε κάτι πολὺ σπουδαῖο νὰ μοῦ πῇ! Φαίνεται...

— Θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρη νὰ σηκώσετε καὶ οἱ δύο τὰ χέρια σας; κάνει μιά φωνὴ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πόρτας. Προσπαθήστε νὰ πιάσετε τό... ταβάνι! "Ὅποιος ἀπὸ τοὺς δύο φτάσῃ τὸ ταβάνι θὰ πάρῃ μιά... καρδιά.

Τὰ δύο παιδιὰ γυρίζουν καὶ σηκώνουν τὰ χέρια τους. Στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας στέκεται ἕνας ἄντρας. Τὰ μαλλιά του εἶναι ξανθὰ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶναι κανονικά, ἀλλὰ σκληρά. Τὰ μάτια του δείχνουν ὅτι εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα.

Στὸ χέρι του κρατᾷ ἕνα περιστροφ. Ὁ Γιώργος σηκώνει τὰ χέρια του καὶ ἡ Κατερίνα τὸν μιμνῆται.

— Ποιὸς εἶσαι καὶ τί θέλεις ἀπὸ μᾶς; ρωτᾷ ὁ Γιώργος στὴ γερμανικὴ γλῶσσά.

Ὁ ἄλλος ἀπαντᾷ στὴν ἴδια γλῶσσα.

— Τίς ἐρωτήσεις θὰ τίς κάνω ἐγὼ καὶ ἐσεῖς θὰ δίνετε τίς ἀπαντήσεις! "Εχω βλέψεις ἐγὼ στὸ χέρι μου ἕνα πιστόλι! Ποιοὶ εἰστε καὶ τί ἤρθατε νὰ κάνετε ἐδῶ;

— Πεινούσαμε καὶ ἤρθαμε νὰ κλέψουμε!, ἀπαντᾷ

ὁ Γιώργος. Θέλαμε νὰ ἀγοράσουμε λίγα τρόφιμα ἀπὸ τὴ μαῦρη ἀγορὰ γιὰ νά...

— Κομμένη!, κάνει ὁ ἀγνωστος σαρκαστικά. Ξέρω ποιὸς εἶσαι. "Εχω δὴ ἐκατοντάδες φωτογραφίες σου Παιδί - Φάντασμα! Ὁμολογῶ ἄμως ὅτι δὲν περιμένα νὰ σὲ βρῶ ἐδῶ. "Ὅταν μπηκα καὶ ὁ θλάκας αὐτὸς μοῦ ἀντιστάθηκε καὶ τοῦ φύτρεψα μιά σφαῖρα στὸ κεφάλι, δὲν φανταζόμουν ὅτι θάπια νὰ ἔνα τόσο μεγάλο ψάρι σὰν τὸ Παιδί - Φάντασμα! Καὶ μάλιστα μαζὶ μὲ τὴν ἀγαπημένη του τὴν Κατερίνα. Εἶμαι τυχερός! Θὰ γίνω πλούσιος εἰσπράττοντας τὴν ἀμοιβή ποὺ ἔχει τάξει ὁ Χίτλερ! Πενήντα χιλιάδες χρυσὲς λίρες.

Ὁ Γιώργος χαμογελάει.

— Πολλοί, ἀπαντᾷ ἕκταν αὐτὸ τὸ ὄνειρο! Σχεδὸν ὅλοι τους βρίσκονται τώρα στὸν ἄλλο κόσμο! "Εχουν μετανοήσει ἀλλὰ εἶναι πιὰ πολὺ ἄργα! Θὰ σοῦ δώσω μιά συμβουλή: Νὰ μὲ σκοτώσῃς ἀμέσως τώρα! Διαφορετικὰ θὰ σοῦ φύγῳ!

Ὁ Γιώργος προφέρει ἐπιτηδες τὰ λόγια αὐτά. Θέλει νὰ κἀνῃ τὸν ἄλλο νὰ πιστέψῃ ὅτι προτιμᾷ τὸ θάνατο ἐπειδὴ ἔχει κάποιον με γάλο μυστικὸ καὶ φοβᾷται ἰδὴθεν μήπως τοῦ τὸ ἀποσπάσουν οἱ Γερμανοὶ μὲ θασανιστήρια. Ὁ ἀγνωστος πέφτει στὴν παγίδα.

— Δὲ θὰ σοῦ κάνω τὴ χά

ρη αυτή!, λέει. Σέ προτιμῶ ζωντανό! Θὰ σέ κάνω νά μιλήσης! Ξέρω τρόπους πού λύνουν τὴ γλῶσσα! Ἐξ ἄλλου, ὅταν ἀρχίσω νὰ θάσσω νίζω τὴν Κατερίνα δὲν θὰ μπορέσης νὰ κρατηθῇς! Θὰ μιλήσης! Θὰ εἰδοποιήσω νὰ ἔρθουν νὰ σὰς παραλάβουν ἀπὸ τὸ γερμανικὸ φρουρὰρ χεῖο!

Πάνω στὸ τραπέζι τοῦ γραφείου εἶναι ἓνα τηλέφωνο. Ἐχοντας τὸ περιστροφὸν του σταθερὰ στραμμένο εἰς τὸ μέρος τῶν δύο παιδιῶν, ὑποχωρεῖ πρὸς τὸ τραπέζι, ἀπλώνει τὸ ἀριστερὸ του χέρι, ξεκρεμάει τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου, τὸ ἀκουμπᾷ πάνω στὸ τραπέζι καὶ ἀρχίζει νὰ συνθέτῃ ἕναν ἀριθμὸ.

Ὁ Γιώργος κυττάζει τὴν Κατερίνα. Τὸ πρόσωπό του φαίνεται ἀπαθὲς καὶ χωρὶς ἔκφραση. Τὸ ἓνα του μάτι ὅμως παίζει ἐλαφρά. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμήν τὸ Παιδί - Φάντασμα θὰ περάσῃ στὴν ἀντεπίθεση καὶ ὅτι ἡ Κατερίνα πρέπει νὰ εἶναι ἑτοιμὴ γιὰ δράση.

Ξαφνικά, καθὼς ὁ ἀγνωστος χώνει τὸ δάχτυλό του σὲ μιὰ τρύπα τῆς συσκευῆς γιὰ νὰ τραβήξῃ τὸν τελευταῖο ἀριθμὸ, ὁ Γιώργος κάνει ἓνα πλάγιο πῆδημα. Εἶναι περισσότερο βουτιᾶ παρὰ παρὰ πῆδημα. Πέφτει μὲ τὸ κεφάλι μπροστά, στὸ πάτωμα καὶ ἀφήνει τὸ κορμὶ του νὰ κυλιστῇ.

Μὲ μιὰ βλαστήμια ὁ ἄ-

γνωστος πυροβολεῖ ἐναντίον του ἀλλὰ ἀστοχεῖ. Δοκιμάζει νὰ πυροβολήσῃ πάλι μὰ δὲν προλαβαίνει.

Τὸ χέρι τῆς Κατερίνας μὲ τὴν παλάμη τεντωμένη ἀνεβοκατεβαίνει σὰ σπαθί. Ἡ κόψη τῆς παλάμης χτυπάει τὸν καρπὸ τοῦ ὀπλισμένου χεριοῦ τοῦ ἀγνώστου μὲ δύναμη. Μιά κραυγὴ πόνου ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Τὰ δάχτυλά του μουδιασμένα παρατοῦν τὸ ὄπλο πού πέφτει βαρεῖα χάμω.

Γιὰ μιὰ - δύο στιγμὲς ὁ ἀγνωστος μένει ἀσάλευτος, διστακτικὸς μὲ τὸ πρόσωπό του παραμορφωμένο ἀπὸ μιὰ ἔκφραση ἐκπλήξεως καὶ λύπης. Ἐπειτα πρὶν τὰ Ἑλληνόπουλα κινηθοῦν ἐναντίον του, πηδάει πρὸς τὰ πῖσω καὶ χάνεται στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας τοῦ δωματίου. Τὰ δύο παιδιὰ ἀκκύνε τὴ φωνὴν του νὰ λήθῃ καθὼς τὰ βήματά του ἀντηχοῦν μέσα στὸ σπίτι:

— Θὰ ξανασυναντηθοῦμε, πολὺ γρήγορα Παιδί - Φάντασμα! Καὶ τότε θὰ ἀκολουθήσω τὴ συμβουλὴ σου! Θὰ σέ σκοτώσω ἀμέσως!

Ὁ Γιώργος λέει.

— Κατερίνα μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή!

— Ἐσωσα καὶ τὴ δική μου ζωὴ μαζί μὲ τὴ δική σου Γιώργο!, λέει ἡ Κατερίνα κυττάζοντας τρυφερὰ τὸν ἀγαπημένο της. Ἄν πέθαινες θὰ πέθαινα κι' ἐγώ!

‘Ο Γιώργος την πιάνει από το χέρι.

— Πάμε!, λέει. Πρέπει να φύγουμε άμέσως! ‘Η πρώτη δουλειά του αντιπάλου μας θα είναι να τηλεφωνήσει και να φέρη ενισχύσεις!

Βγαίνουν από το σπίτι κι’ απομακρύνονται τρέχοντας. Βρίσκουν τα ποδήλατά τους πεδοῦν επάνω τους και αναπτύσσουν ταχύτητα.

‘Ο Πράκτωρ - Λουλούδι

ΜΙΣΗ ώρα άργότερα ο Γιώργος, καθισμένος μπροστά στο μυστικό ραδιοπομπό του κουβεντιάζει με τον αρχιστράτηγο των Συμμαχικών Δυνάμεων Μέσης Ανατολής.

«Στρατηγέ μου, λέει παράξενα γεγονότα συνέβησαν πριν από λίγο. Μου τηλεφώνησε κάποιος έκτακτος άπεσταλμένος σας...»

«Ναί, λέει ο αρχιστράτηγος, ο Πράκτωρ 21. Τοῦ έχω αναθέσει μιὰ πολὺ δύσκολη καὶ ἐμπιστευτικὴ ἀποστολὴ καὶ τοῦ εἶπα νὰ ζη-

τήση τὴ βοήθειά σου, χωρὶς κανέναν ἄλλον νὰ μάθῃ τὸ παραμικρό. Συναντηθήκατε;»

«Καὶ ναὶ καὶ ὄχι», ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος.

— «Δηλαδή;»

«Όταν ἔφτασα στὸ σπίτι του ἦταν κιόλας νεκρός, μὲ μιὰ μικρὴ τρύπα στὸ κρανίο ἀπὸ σφαίρα πιστολίου. Λίγο ἀργότερα, καθὼς τὸν ἐξήτασα γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἦταν νεκρός, ἔφτασε κάποιος...»

Διηγεῖται τὴ σκηνὴ μὲ τὸν άγνωστο. «Όταν τελειώνῃ, ὁ ἀρχιστράτηγος μурμουρίζει:

«Περίεργο. Αὐτὰ ποὺ λὲς δείχνουν ὅτι ὁ άγνωστος εἶναι κάποιος σημαντικός πρᾶκτωρ τῶν Γερμανῶν. Τὸ γεγονός καὶ μόνο ὅτι μπόρεσε νὰ ἀνυπερβῇ τόσο γρήγορα τὸν άπεσταλμένο μου σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι ἕνας κοινὸς πρᾶκτωρ!»

«Πάντως λέει ὁ Γιώργος, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι ἐντελὼς ἰσορροπημένος στὸ μυαλό. Έχει ἕνα μακάβριο χιούμορ. Ἀφοῦ σκότωσε τὸν Πράκτορα 21, τοποθέτησε ἐπάνω στὸ στήθος του ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο!»

«Ένα κόκκινο τριαντάφυλλο!, κάνει κατάπληκτος ὁ ἀρχιστράτηγος. Θεέ μου! Ένα τριαντάφυλλο!»

«Γιατί σὰς ἀναστάτωσε αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια;» ρω-

τάει ὁ Γιδώργος σαστισμένος.

«Γιατί φαίνεται ὅτι ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ἕνα καινούργιο πράκτορα τοῦ Χίτλερ, ποὺ εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους ποὺ ἔχουμε ποτὲ γνωρίσει! Πρόκειται γιὰ τὸν Πράκτορα Λουλουδί!»

«Πράκτωρ Λουλουδί!, κάνει ὁ Γιδώργος. Πολὺ παράξενο ὄνομα...»

«Ναί! Τοῦ ἔχουν δώσει τ' ὄνομα αὐτὸ ἐπειδὴ κάθε φορὰ ποὺ σκοτώνει κάποιον ἢ ποὺ κλέβει ἕνα ἀπόρητο ἔγγραφο, ἀφήνει στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματός του ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο. Ἐνα ψεύτικο τριαντάφυλλο! Κανένας δὲν ξέρει γιατί τὸ κάνει αὐτό! Ἐδῶ καὶ λίγες ἑβδομαδες ὁ Πράκτωρ Λουλουδί βρισκόταν στὸ Κάϊρο. Κατάρθωσε νὰ μπῇ κρυφὰ στὸ γραφεῖο σχεδίων τοῦ Στρατηγείου μας καὶ νὰ κλέψῃ πολὺτιμα χαρτιά. Ὁ ἀξιωματικὸς ὑπηρεσίας, ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἀνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιο βρῆκε ἐκεῖ μέσα, στὴ θέση τῶν κλεμμένων χαρτιῶν ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο!»

«Τι ἀκριβῶς ξέρετε γι' αὐτόν;» ρωτᾷ ὁ Γιδώργος.

«Ὅχι πολλὰ πράγματα, γιατί ἡ δράση του ἄρχισε μόλις ἑδῶ καὶ λίγες ἑβδομαδες. Πάντως ξέρουμε ὅτι εἶναι πολὺ ἐπιδέξιός, μπορεῖ καὶ μπαίνει ὅπου θέλει χωρίς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός, εἶ-

ναι θαυμάσιος σκοπευτὴς καὶ φέρεται μὲ μεγάλη σκληρότητα στοὺς ἀντιπάλους του. Πρέπει νὰ προσέξῃς Παιδί - Φάντασμα! Νὰ προσέξῃς πολὺ! Ὁ Πράκτωρ - Λουλουδί δὲ θὰ σταματήσει πρὶν σὲ σκοτώσῃ ἢ σὲ αἰχμαλωτίσῃ! Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μὲ ἀνησυχεῖ ἰδιαίτερα εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι κατάρθωσε νὰ μάθῃ γιὰ τὸν ἀπεσταλμένο μου. Αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου καλὸ».

«Παῖς ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς τοῦ Πράκτορος 21 στὴν Ἀθήνα;» ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο.

«Ἐχουμε τὴν πληροφορία ὅτι κάποιος ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ προσπαθεῖ νάρθῃ σ' ἐπαφὴ μαζί μας. Ἡ πληροφορία προσθέτει ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἔχει σχηματίσει τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Γερμανία θὰ χάσῃ τὸν πόλεμο καὶ θέλει νὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος τώρα ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρὸς πρὶν ἡ Γερμανία καταστραφῇ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο προσπαθεῖ νάρθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ μᾶς. Ὅταν βεβαιώθηκα ὅτι συμβαίνει πραγματικὰ αὐτό, ἀπεφάσισα νὰ στείλω τὸν Πράκτορα 21 ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐμπίστους μου στὴν Ἀθήνα μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ φροντίσῃ νὰ συναντήσῃ τὸν Γερμανὸ ἀξιωματικὸ καὶ νὰ κουβεντιάσῃ μαζί του. Τώρα αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ πιὰ ἀ-

φοῦ ὁ Πράκτωρ 21 εἶναι νεκρός. Θά χρειαστῇ νὰ στεῖλω ἄλλον καὶ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ὁ Πράκτωρ Λουλοῦδι θά τοῦ τοποθετήσῃ πάλι στὸ στήθος τὸ τριαντάφυλλο τοῦ θανάτου!»

«Μπορῶ νὰ ἀναλάβω ἐγὲ τὴν ὑπόθεσι αὐτῇ στρατηγέ μου!, λέει ὁ Γιώργος. Θά δώ τὸν Γερμανὸ ἀξιωματικὸ καὶ ταυτόχρονα θά προσπαθῶ νὰ στήσω παγίδα στὸν Πράκτορα Λουλοῦδι! Ἐχει ἀποφασίσει ὅπως εἶπε νὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴν μέση καὶ πρέπει νὰ φροντίσω νὰ τὸν βγάλω ἐγὼ πρῶτος ἀπὸ τὴ μέση! Πῶς λέγεται ὁ ἀξιωματικός;»

«Βίλφρεντ Κροῦντελ...»

«... Κροῦντελ!, φωνάζει ὁ Γιώργος. Εἶναι δυνατόν; Ὁ Κροῦντελ εἶναι ἀρχηγὸς τῆς Πολιτικῆς Ἀστυνομίας τῶν Ἑς - Ἑς στὴν Ἀθήνα. Ξέρετε τί σημαίνει Πολιτικὴ Ἀστυνομία, ἔ; Εἶναι ἡ πιὸ φοβερὴ ἀπ' ὅλες τὶς γερμανικὲς ἀστυνομίες. Ὅποιοι πιάφτουν στὰ χέρια τῆς, εἶναι καταδικασμένοι σὲ θάνατο! Σὲ θάνατο μὲ τὰ πιὸ ἀποτρόπαια βασανιστήρια ποὺ μπορεῖ νὰ φανταστῇ ἀκόμη καὶ ὁ πιὸ διαβολικὸς ἄνθρωπος! Πῶς λοιπὸν αὐτὸς ὁ Κροῦντελ θέλει νὰ ἐρθῇ σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς Συμμάχους; Σίγουρα κάτι μαγειρεύουν οἱ χιτλερικοί! Κάτι πολὺ ἀσχημὸ! Ἡ συμβουλὴ μου εἶναι νὰ ἀποφύγετε τὴν ἐπαφὴ στρατηγέ

μου! Ὁ στρατηγὸς Κροῦντελ εἶναι ἓνας φρικτὸς δολοφόνος καὶ βασανιστῆς. Ἄν δεχθῇτε νὰ κουβεντιάσετε μαζί του θά εἶναι σὰν νὰ τοῦ δίνετε συγχωροχάρτι γιὰ τὰ ἐγκλήματά του!»

«Οἱ πληροφορίες μας λέει ὁ ἀρχιστράτηγος τονίζουν ὅτι ὁ Κροῦντελ εἶναι εὐλικρινὴς ὅταν ζητῇ ἐπαφὴ μαζί μας. Δὲν μπορούμε λοιπὸν νὰ χάσουμε μιὰ τόσο μοναδικὴ εὐκαιρία! Ἄν δὲν μορῆς ἐσύ, θὰ ἀναθῶσω σὲ ἄλλον τὴν ἀποστολή.»

«Θά τὴν ἀναλάβω ἐγώ, λέει ὁ Γιώργος ἀλλὰ μὲ ἓνα ὄρο. Ἄν διαπιστώσω ὅτι ὁ Κροῦντελ δὲν εἶναι ἀπολύτως εὐλικρινὴς θά διακόψω ἀμέσως καὶ ὀριστικὰ κάθε ἐπαφὴ μαζί του».

«Ἐντάξει, λέει ὁ ἀρχιστράτηγος. Καὶ τώρα ἀκούσε. Τὴν ἐπιθυμία του νὰ ἐρθῇ σ' ἐπαφὴ μαζί μας μᾶς τὴν διαβίβασε ὁ Κροῦντελ μὲσω ἐνὸς φίλου του ποὺ ὑπηρετεῖ σὲ μιὰ πρεσβεΐα οὐ βέτερης χώρας. Καὶ μᾶς παράγγειλε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θά πάῃ νὰ τὸν συναντήσῃ πρέπει νὰ προφέρῃ μιὰ συνθηματικὴ λέξη: Μεγαλέξανδρος. Μόνο ἂν ὁ ἀπεσταλμένος μας προσφέρῃ αὐτὴ τὴ λέξη ὁ Κροῦντελ θά πεισθῇ ὅτι εἶναι γνήσιος καὶ ὄχι πρᾶκτωρ τῶν Χιτλερικῶν. Κατάλαβες;»

«Κατάλαβα, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος. Σὲ λίγο θάχετε νέα μου!»

Οι Γερμανοί βγαίνουν από το τσιμποτισμένο αυτοκίνητο!

Νυχτερινός έπισκέπτης

ΤΟ ΒΡΑΔΥ της Ί-
διας μέρας, ενώ
η Αθήνα τυλίγεται με τὰ
σκοτάδια, ένας Ίσκιος γλι-
στράει σάν φάντασμα μέσα
σ' ένα δρόμο του Κολωνα-
κίου. Ο Ίσκιος πλησιάζει σέ
μιά πολυκατοικία την εξετά-
ζει προσεκτικά και μουρμου-
ρίζει.

— Υπάρχει φρουρός στην
είσοδο και ασφαλώς θά ύ-
πάρχη και άλλος φρουρός
στην πόρτα του διαμερίσμα-
τος του στρατηγού. Για να
μπορέσω να μπώ, πρέπει ν'
άκολουθήσω άλλο δρόμο.

Και τὸ Παιδί - Φάντασμα
— γιατί αυτό είναι ὁ Ίσκιος
— βαδίζει πρὸς μιὰ πλαϊνὴ
πολυκατοικία που εἶναι κα-
τὰ δύο πατώματα ψηλότε-
ρη ἀπὸ τὴν πολυκατοικία,
ὅπου εἶναι τὸ διαμέρισμα
τοῦ στρατηγού Βίλφρεντ
Κροϋντελ. Ἡ πολυκατοικία
αὐτὴ δὲν φρουρεῖται καὶ ὁ
Γιῶργος μπαίνει ἀπὸ τὴν
καγκιλοπόρτα προχωρεῖ εἰς
τὴν πίσω αὐλή, βρίσκει τὴν
ἐξωτερικὴ σκάλα ὑψηροῦς
καὶ τὴν ἀνεβαίνει ὡς τὴν
ταράτσα. Πλησιάζει στὸ μέ-
ρος ὅπου οἱ δύο πολυκατοι-
κίες σχηματίζουν μεσοτοι-
χία καὶ σκύβει πάνω ἀπὸ
τὸ πεζούλι. Χαμογελάει. Ἡ
ταράτσα τῆς πολυκατοικίας
τῶν Γερμανῶν ποὺ εἶναι δύο
πατώματα χαμηλότερη εἶ-
ναι ἄδεια. Στὸ κέντρο τῆς
ὕπαιρχει ἓνα μικρὸ κουβού-
κλιο ἀπ' ὅπου σήγουρα ξεκι-

νάει μιὰ σκάλα ποὺ συνδέει
τὴν ταράτσα μὲ τὸ ἐσωτερι-
κὸ τοῦ κτιρίου.

Μὲ γοργὰς κινήσεις, τὸ
Ἑλληνόπουλο ξετυλίγει ἀ-
πὸ τὴ μέση του ἓνα πολὺ
μακρὺ, πολὺ λεπτὸ καὶ πο-
λὺ γερὸ σκοινί, ποὺ ἔχει εἰς
τὴν ἄκρη του ἓνα σιδερένιο
γάντζο.

Στερεώνει τὸ γάντζο εἰς
τὴν ἄκρη τοῦ πεζουλίου καὶ
ἀφήνει τὸ σκοινὶ νὰ κρεμα-
στῇ κάτω, στὴν ἄλλη ταρά-
τσα. Δισκελίζει τὸ πεζοῦ-
λι, πιάνεται ἀπὸ τὸ σκοινὶ
καὶ ἀφήνει τὸ σῶμα του νὰ
γλιστρήσῃ κάτω.

Προσγεινέται στὴν τα-
ράτσα τῶν Γερμανῶν ἀπαλὰ
καὶ ἀθόρυβα, ἀφήνει τὸ σκοι-
νὶ κρεμασμένο στὴ θέση του
καὶ πλησιάζει στὸ κουβού-
κλιο. Πραγματικά, ὑπάρχει
ἐκεῖ μιὰ πόρτα, ποὺ δὲν εἶ-
ναι κλειδωμένη. Ὁ Γιῶργος
τὴν ἀνοίγει μὲ προφυλάξεις
καὶ κυττάζει κάτω. Μιὰ σκά-
λα ἀρχίζει ἀπὸ ἐκεῖ. Τὸ Ἑλ-
ληνόπουλο δὲν τὴν κατεβαί-
νει. Πλησιάζει στὴν ἄλλη
ἄκρη τῆς ταράτσας ὅπου ὁ-
πότε ἡ ἐξωτερικὴ σκάλα ὑψηροῦς
εἶναι. Τὴν κατεβαίνει
μὲ χίλιες προφυλάξεις ὡς τὸ
πρῶτο πάτωμα ὅπου βρίσκε-
ται τὸ διαμέρισμα τοῦ στρα-
τηγού Κροϋντελ, καὶ σταμα-
τᾷει μπροστὰ στὴν πόρτα
τῆς κουζίνας. Πιάνει τὸ πό-
μολο καὶ τὸ γυρίζει. Ἡ πόρ-
τα ὑποχωρεῖ. Δὲν εἶναι κλει-
δωμένη οὔτε συστοιμένη.
Ἀποδείξη δὲ ὁ στρατηγὸς
Κροϋντελ προμένει προανμα-
τικά τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀπε-
σταλμένου τῶν Συμμάχων.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα κλείνει πάλι τὴν πόρτα πίσω του χωρὶς τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Τὸ σκοτάδι εἶναι κατὰ μαυρο ἐκεῖ μέσα, αὐτὸ ὁμῶς δὲν ἀποτελεῖ ἐμπόδιο γιὰ τὸ Γιώργο. Τὰ μάτια τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα ἐπείτα ἀπὸ μιὰ ἐγγείρηση ἔχουν ἀποκτήσει ἀπὸ μιὰ ἰδιοτροπία τῆς φύσεως, τὴν ἱκανότητα νὰ βλέπουν καθαρὰ ἀκόμη καὶ μέσα στὸ πιὸ πυκνὸ σκοτάδι σὰν τὰ μάτια τῆς κουκουβάγιας καὶ τῶν ἄλλων νυχτόβιων πουλιῶν καὶ ζώων. Ἡ ἐσωτερικὴ πόρτα τῆς κουζίνας εἶναι ἀνοιχτή. Περνάει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της καὶ θρίσκεται σ' ἓνα διάδρομο. Δεξιά, εἶναι μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα. Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της βλέπει τὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς γραφείου. Πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι εἶναι καθισμένος κατασκότεινα, ἓνας ἄντρας. Εἶναι ὁ στρατηγὸς Κροῦντελ! Κάθεται ἐκεῖ καὶ εἶναι φανερό ὅτι ὅλες του οἱ αἰσθήσεις θρίσκονται σ' ἐπιφυλακῇ. Ἀγῶνίζεται νὰ ἀκούσῃ τοὺς θορύβους τῆς νύχτας, ἐνῶ τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ ἀνοιγμά τῆς πόρτας προσπαθεῖ νὰ διακρίνουν τὴ σιλουέττα τοῦ ἐπισκέπτη ποὺ περιμένει. Στὸ χέρι του κρατᾷ ἓνα πιστόλι.

Ὁ Γιώργος ποὺ πρὶν ξεκινήσῃ γιὰ τὴν παράξενη αὐτὴ ἐπίσκεψη φρόντισε νὰ ἀλλάξῃ τὰ χαρακτηριστικὰ

τοῦ προσώπου του, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσῃ ὁ Κροῦντελ. Κάνει ἓνα ἀθόρυβο βήμα μέσα στὸ δωμάτιο καὶ λέει:

— Νομίζω ὅτι τὸ πιστόλι εἶναι περιττὸ ὅταν περιμένει κανεὶς φιλικὴ ἐπίσκεψη!

Ὁ Γερμανὸς στρατηγὸς ἀνασκιρτᾷ καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν ἐκπληξή μέσα στὸ σκοτάδι.

— Ποῦ... ποῦ εἶσαι; τραυλίζει. Ποιὸς εἶσαι; Πῶς με βλέπεις ἀφοῦ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ δῶ οὔτε τὴ μύτη μου;

— Φορῶ εἰδικὰ γυαλιὰ ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος ποὺ δὲ θέλει νὰ μαντέψουν οἱ Γερμανοὶ ἓνα μεγάλο μυστικὸ του. Σὲ βλέπω καθαρὰ στὸ σκοτάδι. Ἀφῆσε τὸ πιστόλι σου ἀλλοιῶς ἀπὸ φίλος θὰ γίνω ἐχθρὸς!

Ὁ Κροῦντελ ἀφήνει τὸ ὄπλο του πάνω στὸ τραπέζι.

— Ἐντάξει λέει ὁ Γιώργος. Βγάξω τὰ γυαλιὰ μου καὶ ἀνάβω τὸ φῶς!

Γυρίζει τὸν ἡλεκτρικὸ διακόπτη καὶ τὸ δωμάτιο πλημμυρίζει στὸ φῶς. Ὁ Κροῦντελ τὸν κυττᾷ καχύποπτα.

— Ποιὸς εἶσαι; ρωτᾷ πάλι.

— Ὁ Μεγαλέξανδρος!

— Ἀ!, κάνει ὁ Γερμανὸς καὶ τὸ πρόσωπό του φωτίζεται. Ἐπιτέλους! Εἶχα ἀρχίσει νὰ φοβοῦμαι μήπως

δὲν ἔστειλναν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ Κάιρο γιὰ τὴν ἐπαφή πού ζητήσαί! Κάθησε!

Ὁ Γιῶργος κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα ἀπέναντι στὸ γραφεῖο καὶ ρωτᾷ:

— Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε; Σᾶς ἀκούω.

— Ὅπως θὰ ξέρετε φαντάζομαι, εἰμαι διατεθειμένος νὰ συνεργαστῶ με τοὺς Συμμάχους γιὰ νὰ ρίξουμε τὸν Χίτλερ καὶ νὰ κάνουμε εἰρήνη. Μπορεῖ νὰ σᾶς φαίνεται παράξενο αὐτό, γιατί ἡ φήμη μου εἶναι πολὺ ἀσχημῆ. Ἡ φήμη αὐτὴ ὅμως δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀλήθεια. Ἐχουν διαδόσει οἱ Ἕλληνες ὅτι ἔχω θασανίσει καὶ σκοτώσει πολλοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἓνα μεγάλο ψέμα! Μπορεῖτε νὰ τὸ πῆτε αὐτὸ στὸ Κάιρο! Εἰμαι ἓνας σπρσιτιώ της πού ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του καὶ δὲν ἔχω πειράξει ἄνθρωπο ἐκτὸς μόνο ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἀκριβῶς, ἐπειδὴ ἀγαπῶ τὴν πατρίδα μου ἀπεφάσισα νὰ κάνω αὐτὸ πού κάνω τώρα. Δὲν μπορῶ νὰ ἀφήσω τὸν Χίτλερ νὰ καταστρέψῃ τὴ Γερμανία!

Ὁ Γιῶργος δὲν ἀπαντᾷ ἀμέσως. Ἕνα περίεργο συναίσθημα τὸν ἔχει κυριεύσει. Ἐχει τὴν ἐντύπωση ὅτι ἓνα δεῦτερο ζευγάρι μάτια τὸν κυττάζουν ἀπὸ κάπου. Ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω. Ξα-

φνικά, δοκιμάζει μιὰ μεγάλη ἐκπληξη. Πίσω καὶ δεξιά ἀπὸ τὸν Κροῦντελ εἶναι μιὰ πόρτα πού συνδέει τὸ γραφεῖο μὲ ἓνα διπλανὸ δωμάτιο. Ἡ πόρτα αὐτὴ εἶναι ἀνοιγμένη μερικὰ ἑκατοστά. Γιὰ ἓναν ἄλλο τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ εἶναι κατασκότεινο. Ὅχι καὶ γιὰ τὸ Γιῶργο ὅμως. Τὸ Ἑλληνόπουλο βλέπει καθαρά τὸ πρόσωπο κάποιου πίσω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα. Αὐτὸς ὁ κάποιος, θέβαιος ὅτι ὁ ἐπισκέπτης δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δῇ στὸ σκοτάδι παρακολουθεῖ τὴ συζήτηση μὲ τὴν ἡσυχία του, ἐξετάζοντας ταυτόχρονα τὸ πρόσωπο τοῦ ἐπισκέπτη.

Αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ξανθὸ ἀντρα πού σκότωσε τὸν Προάκτορα 21. Δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸν ... Πράκτορα Λουλοῦδι!

Ἡ ἱστορία λοιπὸν τοῦ στρατηγοῦ Κροῦντελ ἦταν ἓνα παρσιούθι γιὰ μικρὰ παιδιὰ! Στὴν πραγματικότητά ὁ Κροῦντελ συνεργάζεται μὲ τὸν Πράκτορα Λουλοῦδι καὶ κάτι μαγειρεύει μαζί του. Ὁ Γιῶργος δὲν δείχνει ὅτι εἶδε τὸν Πράκτορα Λουλοῦδι. Κάνει ὅτι δὲν ἔχει δῇ καὶ δὲν ἔχει καταλάβει τίποτε. Θέλει νὰ μάθῃ τί εἶναι αὐτὸ πού μαγειρεύουν οἱ δύο Γερμανοί.

— Μὲ ποιὸν τρόπο θὰ συνεργασθῆτε μὲ τοὺς Συμμάχους; ρωτᾷ μὲ ἡρεμὴ φωνή.

Τὸ σχέδιο τῶν Γερμανῶν

Ο ΚΡΟΥΝΤΕΛ ζαρώνει τὰ φρύδια του, διστάζει γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμές καὶ ἔπειτα λέει:

— Ἐκτὸς ἀπὸ μένα ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἀνώτεροι Γερμανοὶ ἀξιωματικοί, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ συνεργασθοῦν μὲ τοὺς Συμμάχους γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ Χίτλερ καὶ τὸ σταμάτημα τοῦ πολέμου. Τοὺς ἐκπροσωπῶ ἐγώ. Νὰ ποιά θὰ εἶναι ἡ συνεργασία μας. Θὰ δίνουμε στοὺς ἄλλους Συμμάχους πληροφορίες γιὰ τὸ σχέδιο καὶ τὶς κινήσεις καὶ τοὺς σκοποὺς τῶ διαφόρων γερμανικῶν στρατιωτικῶν μονάδων. Ἔτσι πολὺ σύντομα τὰ μέτωπα τοῦ πολέμου θὰ ἀρχίσουν νὰ καταρρέουν. Τότε θὰ ἐπαναστατήσουμε, θὰ ἀνατρέψουμε τὸν Χίτλερ καὶ θὰ κάνουμε εἰρήνη! Οἱ πληροφορίες θὰ διαβιβάζονται στοὺς Συμμάχους μέσω ἐμοῦ. Θὰ τὶς συγκεντρώνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀξιωματι-

κοὺς καὶ θὰ τὶς δίνω. Γιὰ νὰ πεισθῇ τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο ὅτι εἰμαι εὐλακρινὴς θὰ σὰς δώσω μιὰ πρώτη πληροφορία. Ἀπόψε, λίγο πρὶν ξημερώσῃ τριάντα Γερμανοὶ πράκτορες θὰ πέσουν μὲ ἀλεξιπτῶτα σ' ἐνα σημεῖο κοντὰ στὸ Κάιρο. Σκοπὸς τοὺς εἶναι νὰ κάνουν ἐπιδρομὴ στὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο καὶ νὰ τὸ καταστρέψουν αἰχμαλωτίζοντας τὸν ἀρχιστράτηγο! Τὸ σημεῖο ὅπου θὰ πέσουν μὲ τὰ ἀλεξιπτῶτα εἶναι...

Βγάζει ἀπὸ ἓνα συρτάρι ἓνα χάρτη καὶ δείχνει στὸ Γιώργο τὸ σημεῖο ὅπου θὰ πέσουν. Ἔπειτα προσθέτει:

— Μπορεῖτε νὰ τὸ διαβιβάσετε αὐτὸ στὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο.

Ὁ Γιώργος σηκώνεται. Ἀπλώνει τὸ χέρι του, παίρνει ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ περιστροφὸ τοῦ Κρούντελ καὶ τὸ ἀδειάζει ἀπὸ τὶς σφαῖρες του.

— Μὲ συγχωρῆτε γιὰ τὴν προφύλαξη, λέει, ἀλλὰ σὲ κάτι τέτοιες προφυλάξεις ὀφείλω τὸ γεγονὸς ὅτι εἰμαι ἀκόμῃ ζωντανός. Θὰ διαβιβάσω στὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπατε καὶ τὴν πληροφορία ποὺ μοῦ δώσατε. Θέλω ὅμως νὰ κάνω μιὰ ἐρώτηση. Πρὶν ἀπὸ μένα εἶχαν στείλει ἀπὸ τὸ Στρατηγεῖο κάποιον ἄλλον. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος ἄλλος δολοφονήθηκε μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ μέτωπο. Μπορεῖ

τε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ ἐξήγηση;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κροῦν-τελ γεμίζει ἐκπληξη ποῦ ὁ μὴ ὁ Γιδῶργος καταλαβαίνει ὅτι εἶναι ψεύτικη.

— Δὲν ἔχω ιδέα! , λέει ὁ Γερμανός. Θεέ μου! Μήπως ἔχη μυριστή τίποτε ἢ Γκεστάπο; "Αν συμβαίνει κάτι τέτοιο εἴμαστε ὅλοι χαμένοι! Τὴν ἐπόμενη φορὰ ποῦ θὰ συναντηθοῦμε θὰ ἔχω μάθει τί συνέβη μὲ τὸν ἀπεσταλμένο ποῦ μοῦ εἶπατε.

— Πολὺ καλὰ, λέει ὁ Γιδῶργος. Φεύγω. Θὰ φροντίσω νὰ ῥθω σ' ἐπαφὴ μαζί σας ἀμέσως μόλις θὰ ἔχω νέα ἀπὸ τὸ Στρατηγεῖο. Μείνετε στὴ θέση σας ὅσο νὰ φύγω ἀπὸ τὸ διαμέρισμά σας. "Αν δοκιμάση νὰ με κυνηγήσῃ κανεὶς, θὰ χρησιμοποίησω μιὰ χειροβομβίδα ποῦ ἔχω στὴν τσέπη μου.

Βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀφήνοντας τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Διασχίζει τὸ διαμέρισμα γοργά, βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κουζίνας, ἀνέβαινει στὴν ταράτσα, ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ σκοινὶ καὶ σκορφαλώνει ἐπάνω στὴν ταράτσα τῆς διπλανῆς πολυκατοικίας.

Μαζεύει τὸ σκοινὶ καὶ χαμλώνει τὸ κεφάλι του ἀκοιθῶς τὴ στιγμὴ ποῦ ἕνας ἄλλος προσβάλλει στὴν ταράτσα τοῦ γερμανικοῦ κτιρίου. Αὐτὸς ὁ ἄλλος εἶναι ὁ Πράκτωρ Λουλουῖδι. Μαζί του εἶναι ὁ Κροῦντελ. Κυτ-

τάζουν γύρω, δὲν βλέπουν κανένα καὶ ὁ Πράκτωρ Λουλουῖδι λέει:

— Χάθηκε! "Ὅπως ἀκριβῶς χάνεται τὸ μυστηριώδες Παιδί - Φάντασμα! Εἶμαι βέβαιος στρατηγέ μου, ὅτι ὁ ἐπισκέπτης σας ἦταν τὸ Παιδί - Φάντασμα! Τὸ πρόσωπό του ἦταν μεταμφιεσμένο! Εὐτυχῶς ποῦ δὲν με εἶδε. Ἀλλοιῶς θὰ ἀναγνώριζε σὲ μένα τὸν φονιά τοῦ Πράκτορος 21! Καὶ θὰ καταλάβαινε τὸ σχέδιό μας ὅπως τὸ κατάλαβε καὶ ὁ Πράκτωρ 21 καὶ μᾶς ἀνάγκασε ἔτσι νὰ τὸν σκοτώσω με! Πάντως εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ ἐφαρμόσουμε τὸ σχέδιό μας ἀφοῦ ἔχουμε νὰ κάνομε μὲ τὸ Παιδί - Φάντασμα. Προτείνω νὰ τοῦ στήσουμε μιὰ παγίδα καὶ νὰ τὸν ξεκάνουμε.

Καθὲς μιλοῦν, κατεβαίνουν τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα ὑπηρεσίας καὶ χάνονται. Ὁ Γιδῶργος παύει νὰ ἀκούῃ τίς φωνές τους.

Δὲν χάνει οὔτε στιγμὴ. Κατεβαίνει τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα τῆς πολυκατοικίας ὅπου θρῖσκεται καὶ χάνεται μέσα στὴ νύχτα.

Ἡ πρώτη του δουλειὰ μόλις ἐπιστρέφει στὸ σπίτι τῶν παιδιῶν εἶναι νὰ κατατοπίσῃ τὸν ἀρχιστράτηγο.

«Στρατηγέ μου τοῦ λέει ἀφοῦ τελειώνει τὴν ἀφήγησὴ του, πιστεύω ὅτι ὁ Κροῦν-

τελ μᾶς εἶπε τὴν ἀλήθεια, σχετικὰ μὲ τοὺς Γερμανοὺς πράκτορες ποὺ θὰ πέσουν μὲ ἀλεξιπτῶτα. Μπορεῖτε νὰ σπῆσετε καρτέρι καὶ νὰ τοὺς συλλάβετε. Θέλει ἔτσι νὰ κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη μας».

«Ποιὸ φαντάζεσαι εἶναι τὸ σχέδιό τους; ρωτᾷ ὁ ἀρχιστράτηγος. Τί μαγειρεύουν ἀραγε;»

«Θέλουν νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἐμπιστοσύνη μας μὲ σωστὲς πληροφορίες ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ κερδίσου με ἀρκετὲς νίκες. Δευτερεύουσες νίκες ὅμως! Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως, σὲ μιὰ κρίσιμη στιγμή, ὅταν παραδειγματὸς χάριν θὰ πρόκειται νὰ γίνῃ μιὰ μεγάλη ἐπίθεση μὲ σκοπὸ τὸ σάρωμα ὅλων τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων τότε ὁ Κροῦν τελ θὰ μᾶς δώσῃ μιὰ ψεύτικη πληροφορία, ποὺ ἂν τὴν πιστέψουμε θὰ προκαλέσῃ τὴν κατάρρευσι τοῦ συμμαχικοῦ μετώπου!»

«Τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς Παιδί - Φάντασμα; Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου;»

«Νὰ παίρνουμε τίς πληροφορίες καὶ νὰ τίς ἐκμεταλλευόμαστε. Στὴν ἀρχὴ θέλαμε, "Ἐπειτα μπορούμε νὰ πληρώσουμε τὸν Κροῦντελ καὶ τὸν Πράκτορα Λουλοῦδι μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα. Τὸ νόμισμα τῆς ἀπιστίας. Νὰ τοὺς παρασύρουμε σὲ παγίδα καὶ νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσουμε! Βέβαια θὰ δοκιμάσῃ πρῶ-

τος νὰ μὲ αἰχμαλωτίσῃ ἢ νὰ μὲ ἐξοντώσῃ ὁ Πράκτωρ Λουλοῦδι. Θὰ πάρω ὅμως, τὰ μέτρα μου...»

Ὁ Γιδῶργος μένει γιὰ μερικές στιγμὲς σκεπτικὸς κι' ἔπειτα λέει:

«Παρακαλῶ, πληροφωρίστε με τὸ πρῶτ' σχετικὰ μὲ τοὺς Γερμανοὺς πράκτορες, ποὺ θὰ πέσουν μὲ ἀλεξιπτῶτα στὸ Κάιρο. Θέλω νὰ ξέρω ἂν ἡ πληροφορία τοῦ Κροῦντελ ἦταν πραγματικὰ ἀληθινὴ...»

Στὴν Ἀκρόπολη

ΤΟ ΠΡΩΤὸ τῆς ἄλλης μέρας ὁ Γιδῶργος συνθέτει στὸ τηλέφωνο ἓναν ἀριθμὸ καὶ λέει.

— Ὁ στρατηγὸς Κροῦντελ; Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σὰς ἐπ'σκέφθηκε τὴν περασμένη νύχτα! Ναί... Ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ξέρετε μὲ εἰδοποίησαν ὅτι ὅλα πῆγαν καλά! Ἐχουν ἐμπιστοσύνη ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἔγινε. Πότε θὰ θέλετε νὰ συναντηθοῦμε;

«Ἀπόψε, ἀπαντᾷ ὁ στρατηγὸς τοῦ Χίτλερ. Ὅχι ἐδῶ

όμως! Δεν πρέπει. Θά ήθε-
 λες νά συναντηθούμε τὸ με-
 σημέρι πάνω στὴν Ἀκρόπο-
 λη; Θά ἀνεβῶ νὰ τὴν ἐπι-
 σκεφθῶ δῆθεν καὶ ἐσὺ θά
 μοῦ ἐξηγήσης τί εἶναι κάθε
 ἀρχαῖο μνημεῖο. Ἔτσι θά
 μπορέσουμε νὰ κουβεντιά-
 σουμε χωρὶς νὰ προκαλέ-
 σουμε τὴν προσοχή. Σύμφω
 νοι;»

«Σύμφωνοι! Στις δώδεκα
 ἀκριβῶς στὴν Ἀκρόπολη».

Ὁ Γιώργος ἀφήνει τὸ ἀ-
 κουστικό καὶ μένει γιὰ ἀρ-
 κετὴ ὥρα σκεπτικός, μὲ τὸ
 βλέμμα καρφωμένο εἰς τὸν
 τοῖχο, ἀπέναντί του. Ἡ Κα-
 τερίνα τὸν κυττάζει ἀνήσυ-
 χα.

— Γιώργο, λέει, δὲν φαν-
 τάζομαι νὰ κάνης τὴν τρέλ-
 λα νὰ πᾶς στὸ ραντεβουῦ αὐ-
 τό! Δὲ χωρεῖ καμμιά ἀμφι-
 βολία ὅτι πρόκειται γιὰ πα-
 γίδα!»

— Τὸ ξέρω ἀπαντάει τὸ
 Παῦλ - Φάντασμα. Καὶ θέ-
 βωσι δὲν ἔχω κανένα σκοπὸ
 νὰ πᾶω στὴν παγίδα πού
 μοῦ ἔχουν στήσει ὁ στρατη-
 γὸς Κροῦντελ καὶ ὁ Πρά-
 κτωρ Λουλουῖδι! Πρέπει, ὁ-
 μως νὰ τελειώνουμε μαζὶ
 τους. Ἡ εὐκαιρία εἶναι μο-
 ναδικὴ νὰ ἀπαλλαγούμε ἀ-
 πὸ τὸν ἐπικίνδυνον ἀπεσταλ-
 μένο τοῦ Χίτλερ!

Σηκώνει τὸ ἀκουστικό τοῦ
 τηλεφώνου καὶ συνθέτει ἑ-
 ναν ἀριθμό. Λέει στὴ συνθη-
 ματικὴ γλῶσσα τῶν Ἑλλή-
 των πατριωτῶν:

— Νὰ εἰδοποιηθῇ ἀμέσως

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ, φυσι-
 κή, χημεία παραδίδονται
 παρὰ φοιτητοῦ μὲ ἀριστον
 μεταδοτικὸν καὶ μεγάλη
 ὑπομονή, εἰς μαθητὰς Γυ-
 μνασίου καὶ Λυκείου κατ'
 οἶκον καὶ ἐν οἴκῳ. Πέντε
 (5) μαθήματα δοκιμαστι-
 κά ἀνεὺ ἀμοιβῆς.

Τηλέφ. 934.724

ἡ ὁμάδα κρούσεως! Θά ἀ-
 νεβούν στις δώδεκα παρὰ
 τέταρτο στὴν Ἀκρόπολη σὰν
 ἐπισκέπτες δῆθεν. Ἐχῶ ἔ-
 να ραντεβουῦ ἐκεῖ πού δὲν
 εἶναι παρὰ μιὰ παγίδα. Νὰ
 προσέχουν τίς κινήσεις μου
 καὶ νὰ δράσουν ὅταν κατα-
 λάθουν ὅτι πρέπει. Πέντε ἀ-
 πὸ τὰ μέλη τῆς ὁμάδος κρού-
 σεως θὰ σταθοῦν κοντὰ εἰς
 τὴν εἰσοδὸ τῆς Ἀκροπόλεως
 γιὰ νὰ θέσουν ἐκτὸς μάχης
 ἂν χρειαστῇ τὴ γερμανικὴ
 φρουρά. Περιττὸ νὰ προσθέ-
 σω ὅτι θά εἶναι ὅλοι τους
 πάνοπλοι καὶ ὅτι θά ἔχουν
 τὰ ὅπλα τους κρυμμένα κά-
 τω ἀπὸ τὰ ρούχα τους.

Ἀφήνει τὸ ἀκουστικό καὶ
 λέει μὲ μάτια πού λάμπουν
 στὴν Κατερίνα:

— Θά δοκιμάσουν τὴν πιὸ
 μεγάλη ἐκπληξὴ τῆς ζωῆς
 τους οἱ Γερμανοὶ σήμερὰ τὸ
 μεσημέρι.

— Φυσικά, θάμαστε κι' ἐ-
 μεῖς ἐκεῖ λέει ἡ Κατερίνα.
 Δὲν θά σ' ἀφήσουμε νὰ πᾶς
 μόνος!

— Μόνος!, κάνει ὁ Γιώρ-

γος. Μά θα έχω μαζί μου την ομάδα κρούσεως!

Η ομάδα κρούσεως της πατριωτικής οργανώσεως, του Πακιδιού - Φάντασμα άποτελείται από μερικές δεκάδες πατριώτες που είναι αποφασισμένοι μέχρι θανάτου και ειδικά γυμνασμένοι ώστε να μπορούν να αντιμετωπίσουν περισσότερους από πέντε αντιπάλους ο καθένας.

— Θάρθουμε κι' εμείς!, λέει η Κατερίνα.

— Θάρθουμε κι' εμείς!, λένε ο Σπίθας ο Μπάμπιρας και η Κύπρος μαζί.

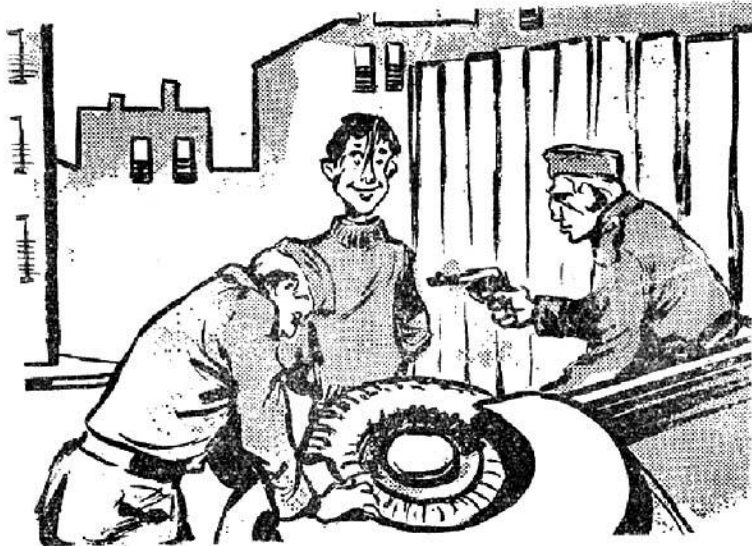
— Θάρθω κι' εγώ!, κάνει

και ο Χαζούλης που παρακολουθεί τη συζήτηση με το στόμα ανοιχτό και με ένα χαζό χαμόγελο στο πρόσωπο.

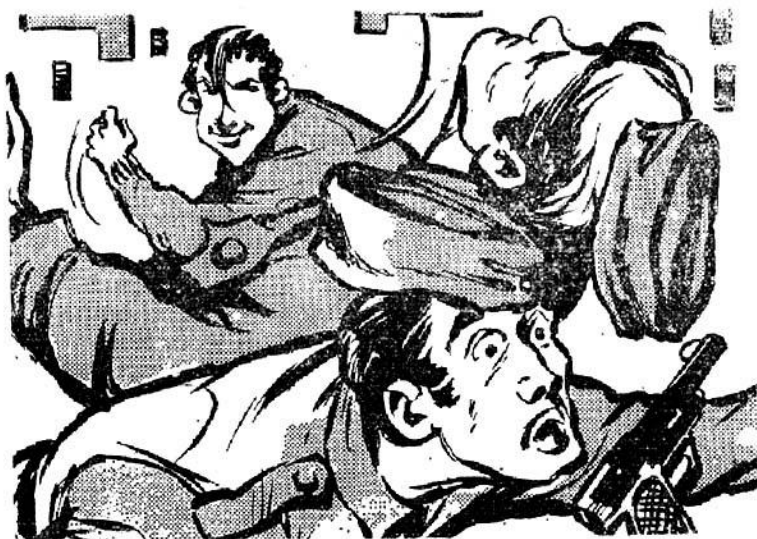
— Έπειτα, ξήνει το κεφάλι του και προσθέτει.

— Δέ μου λέτε, παιδιά, που... θάρθω κι' εγώ;

Είναι άκριβώς μεσημέρι. Ο Γεώργιος χωρίς καμιά μεταμφέση αυτή τη φορά, κυκλοφορεί ανάμεσα εις τα αρχαία μνημεία. Τα μάτια του ψάχνουν παντού για να ανακαλύψουν τον Κρούντελ ή τον Πράκτορα Λουλοῦδι. Δέν τούς βλέπει. Μόνο που

Ο Γερμανός προτείνει τὸ περίστροφό του!

Ξαφνικά, ο Χαζούλης μεταβάλλεται σὲ σίφουνα!

καὶ ποῦ, βλέπει ἀνάμεσα στὰ μνημεῖα ἐπισκέπτες νὰ κυκλοφοροῦν. Χαιμογελάει. Εἶναι τὰ μέλη τῆς ομάδος κρούσεως. Ἀνάμεσά τους, κυκλοφοροῦν καὶ οἱ μικροὶ φίλοι του.

Ξαφνικά, καθὼς περνάει δίπλα σ' ἓνα ἀρχαῖο ἐρείπιο, κάποιος ξεπετάγεται μπροστά του κρατῶντας ἓνα πιστόλι. Εἶναι ὁ Πράκτωρ Λουλοῦδι!

— Ἐπιτέλους!, γρυλλίζει ὁ πράκτωρ τοῦ Χίτλερ. Ἔπεσες στὴν παγίδα! Τὸ ἔξυπνο πουλὶ ἀπὸ τὴ μύτη πιάνεται! Θὰ μπορέσω νὰ

σοῦ καρφώσω μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι καὶ νὰ βάλω στὸ στήθος σου ἓνα τριαντάφυλλο!

Καθὼς μιλάει τὸ δάχτυλό του ἔχει ἀρχίσει νὰ σφίγγεται πάνω στὴ σκανδάλη, μὰ ὁ Γιῶργος εἶναι ἑτοιμὸς γιὰ ἓνα τέτοιο ἐνδεχόμενο. Τὸ δεξιό του χέρι ἀνεβοκατεβαίνει μὲ δύναμη καὶ χτυπάει μὲ τὴν κόψη τῆς παλάμης σὰν σπαθί, τὸ ὠπλισμένο χέρι τοῦ ἄλλου. Ὁ Πράκτωρ Λουλοῦδι ἀφήνει μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ τὰ δάχτυλά του μουδιασμένα παραποῦν τὸ ὄπλο πρὶν τὸ δά-

χτυλό του πίεςη τη σκανδάλη.

Τρίζοντας τὰ δόντια με λύσσα ὁ Γερμανὸς ὁρμᾷ ἐπάνω στὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ τὸν περιμένει με ἀπόλυτη ἀπάθεια. Ὁ Γιώργος τὸν ἀφήνει νὰ σηκώσῃ τὴ γροθιά του κι' ἔπειτα τὴν τελευταία στιγμή σκύβει καὶ τοῦ δίνει ἓνα χτύπημα στὸ στομάχι. Ὁ Πράκτωρ Λουλοῦδι διπλώνεται στὰ δύο. Ὁ Γιώργος ἐτοιμάζεται νὰ τὸν ξαναχτυπήσῃ ὅταν δέχεται ὁ ἴδιος ἓνα χτύπημα ἀπὸ πίσω στὸ σῆρκο στὴ θάση τοῦ κρανίου!

Τὸ χτύπημα προέρχεται ἀπὸ ἓνα Γερμανὸ καὶ παραπατάει. Σαλεύει ζωηρὰ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ξεζαλιστῇ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἀντιπάλους του. Μὰ εἶναι πιὰ πολὺ ἄργα. Ὁ στρατιώτης ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ ὁ Πράκτωρ Λουλοῦδι ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸν ἔχουν ἀρπάξει ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ τὸν κρατοῦν περὰ! Ὁ Πράκτωρ Λουλοῦδι λέει στὸν στρατιώτη:

— Δόσε μου τὸ πιστόλι σου! Γρήγορα! Πρέπει νὰ τὸν σκοτώσουμε ἀμέσως ἄλλοιῶς θὰ μᾶς ξεφύγῃ! Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ σατανᾶς αὐτὸ τὸ παιδί! Τὸ πιστόλι σου!

— Μποροῦμε νὰ σᾶς προσφέρουμε τὰ δικὰ μας ὅπλα; λέει μιὰ φωνή.

Ὁ Χαζούλης...
παίζει!

ΟΙ ΔΥΟ Γερμανοὶ γουρλώνουν τὰ μάτια τους. Εἶναι κυκλωμένοι ἀπὸ ἓνα μικρὸ πλῆθος ἐπισκεπτῶν. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁ Πράκτωρ Λουλοῦδι ἀναγνωρίζει καὶ τὰ παιδιὰ τῆς συντροφιάς τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα ἀπὸ φωτογραφίες τους ποὺ ἔχει δῆ στὰ ἀρχεῖα τῆς μυστικῆς γερμανικῆς ἀστυνομίας. Βλέπει ἐπίσης ὅτι οἱ ἐπισκέπτες αὐτοὶ κρατοῦν στὰ χέρια τους αὐτόματα!

Ἀφήνει τὸ Γιώργο καὶ σηκώνει τὰ χέρια του. Ὁ στρατιώτης τὸν μιμεῖται με τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τρόμο.

— Παιδί - Φάντασμα λέει ὁ Πράκτωρ Λουλοῦδι, εἶσαι πολὺ πιὸ δυνατὸς ἀπ' ὅσο φανταζόμουν. Σοῦ στήσαμε μιὰ παγίδα καὶ πέσαμε οἱ ἴδιοι μέσα! Δὲ θὰ κερδίσης ὅμως τίποτε! Ἡ εἰσοδος τῆς Ἀκροπόλεως φρουρεῖται ὅπως γνωρίζεις καί...!

— Οἱ φίλοι μου, τὸν διακόπτει ὁ Γιώργος, μποροῦν

νά θέσουν έκτος μάχης όλόκληρο γερμανικό τάγμα! "Αν θές νά θυγής ζωντανός από τήν 'Ακρόπολη σέ συμβουλευώ νά φερθής φρόνιμα! Θά θυγής μαζί μας ώς επισκέπτης ήσυχας - ήσυχας. "Αν κάνης τούς φρουρούς νά ύπεψιαστούν τίποτε καί νά δοκιμάσουν νά μάς έμποδίσουν θά πεθάνουν κι' εκείνοι κι' έσύ! Διάλεξε!

— Είμαι λογικός άνθρωπος άπαντάει ό Πράκτωρ - Λουλοῦδι καί θά μείνω φρόνιμος! Θέλω νά ζήσω. Πάντως νά ξέρης ότι μιά μέρα, άργά ή γρήγορα, θά σοῦ στολίσω τόν στήθος μέ ένα ώραίο τριαντάφυλλο Παιδί - Φάντασμα! Τι θά γίνη μέ τόν στρατιώτη;

“Ο Γιώργος κινεῖται γοργά καί ή γροθιά του χτυπάει τόν στρατιώτη στο στήθος καί στή βάση τοῦ κρανίου. “Ο Γερμανός σωριάζεται χαμω καί μένει άναίσθητος.

— “Ετσι λέει ό Γιώργος, δέ θά μπη στόν πειρασμό νά θάλη τίς φωνές μόλις άκουσκρυσθοῦμε! “Εμπρός!

Ξεκινοῦν γιά τήν έξοδο, άφού προηγουμένως ό Γιώργος ψάχνει καί άφοπλίζει τόν Πράκτορα Λουλοῦδι πού έχει άλλο ένα πιστόλι σέ μιά τσέπη του. Φτάνουν εις τήν έξοδο, θγαίνουν καί άπομακρύνονται, θαδίζοντας, σκόρπια σάν νά μὴν ἔχη σχέση ό ένας μέ τούς άλλους σάν άληθινοί επισκέπτες τής 'Ακροπόλεως. “Ο

Πράκτωρ Λουλοῦδι θαδίζει άνάμεσα τους χωρίς νά κάνη τίποτε πού νά φανερώνη ότι είναι αίχμαλώτος τών ‘Ελλήνων πατριωτών.

“Όταν φτάνουν στή λεωφόρο πού οδηγεί άπ' τήν 'Ακρόπολη στοῦ Μακρυγιάννη οί πατριώτες άρχίζουν νά διαλύονται. “Ο Γιώργος μέ τό Σπίθα τήν Κατερίνα καί δύο άλλους πατριώτες μπάζουν τόν Πράκτορα Λουλοῦδι σ' ένα αυτοκίνητο πού τούς περιμένει εκεί. Τ' άλλα παιδιά, μαζί μέ δύο άλλους πατριώτες, ετοιμάζονται νά μποῦν σέ ένα άλλο αυτοκίνητο.

Ξαφνικά, τά παιδιά άκοῦνε διπλά τους νά τρίζουν διαπεραστικά τά φρένα κάποιου αυτοκινήτου, άκριβώς τή στιγμή πού τό πρώτο αυτοκίνητο μέ τόν Πράκτορα Λουλοῦδι ξεκινάει. “Ο Μπόμπιρας κυττάζει καί θέπει ένα γερμανικό αυτοκίνητο νά σταματάει σέ μικρή άπόσταση άπό τό δικό τους. Στο έσωτερικό του έκτος άπό τόν στρατιώτη οδηγό είναι καθισμένος ένας άξιωματικός. “Ο τελευταίος κάτι λέει δείχνοντας τό αυτοκίνητο μέ τόν Πράκτορα Λουλοῦδι πού έχει ξεκινήσει καί τραβάει τό πιστόλι του. “Ο οδηγός ετοιμάζεται νά ξεκινήσει πάλι. “Ο Μπόμπιρας λέει άνήσυχας:

— Πρέπει νά τούς σταματήσουμε! Θά κυνηγήσουν τό Γιώργο καί τούς άλλους!

— Χά! , κάνει ο Χαζούλης. Θά τους στοματιάσω εγώ! Πολύ μου άρέσει τὸ παίγνι-
δι πού παίζουμε σήμερα!

Καί πρὶν οἱ ἄλλοι προλά-
βουν νά τὸν ἐμποδίσουν τὸ
πιδ χαζὸ καὶ πιδ δυνατὸ παι-
δί τοῦ κόσμου ἔχει βρεθῇ
μέ δύο πηδήματα δίπλα στὸ
γερμανικὸ αὐτοκίνητο. Λέει
σὲ σπασμένη γερμανικῇ.

— Ἐγκὼ παρακαλᾷς ἐσὺ
ὄκι ξεκινήση!

— Ξεκουμπίσου ἀπὸ δῶ,
θρωμόσκυλο, μουγγρίζει ὁ
ἀξιωματικός.

Καί φωνάζει στὸν στρα-
τιώτη.

— Ξεκίνησε λοιπόν! Πρέ-
πει νά προλάβουμε τὸ ἄλ-
λο αὐτοκίνητο! Οἱ καταρα-
μένοι Ἕλληνες κρατοῦν σ'
αὐτὸ αἰχμάλωτο ἕνα δικό
μας!

— Ἐγκὼ λέει ἐσὺ ὄκι ξε-
κινήση!, ξαναλέει ὁ Χαζού-
λης.

Καί κάνει κάτι ἐκπληκτι-
κό. Ἀκουμπάει τὶς παλάμες
τοῦ στὸ πλευρὸ τοῦ αὐτοκι-
νήτου καὶ σπρώχνει! Τὸ αὐ-
τοκίνητο ἀνασηκώνεται σι-
γά - σιγά, γέρνει καὶ πέ-
φτει στὸ πλάϊ. Μερικοὶ δια-
θάτες πού ἔχουν βρεθῇ ἐκεῖ
κοντά, βλέποντας αὐτὸ ποῦ
συμβαίνει τὸ θάζουν στὰ
πόδια. Ἡ Κύπρος χειροκρο-
τεῖ φωνάζοντας:

— Μπράβο χαζὸ ἀγόρι!
Σήμερα πιάνεις πουλιά στὸν
ἀέρα!

— Ἔ; κάνει χαζὰ ὁ Χα-

ζούλης. Πουλιά; Πιά που-
λιά;

Δὲν προλαβαίνει νά πάρῃ
ἀπάντησι. Οἱ δύο Γερμανοὶ
βογγώντας καὶ θλαστημῶν-
τας καταφέρνουν νά ἀνοί-
ξουν τὶς πόρτες τοῦ αὐτοκι-
νήτου τοὺς πού βλέπουν
πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ νά
βγοῦν ἔξω. Ὁ ἀξιωματικὸς
κρατᾷ ἀκόμη τὸ πιστόλι
τοῦ στὸ χέρι. Τὸ στρέφει
πρὸς τὸν Χαζούλη καὶ ἐτοι-
μάζεται νά πιέσῃ τὴ σκαν-
δάλη. Μὰ λογαριάζει χωρὶς
τὸν ξενοδόχο δηλαδὴ χωρὶς
τὴ δύναμη καὶ τὴν ἀσύλλη-
πτη γρηγοράδα τοῦ Χαζού-
λη.

Ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ παι-
διοῦ ξεπηθᾷ μιὰ μακρό-
συρτη κραυγὴ ἐρυθροδέρ-
μου πού σημαίνει ὅτι ὁ Χα-
ζούλης θά ριχτῇ στὴ μάχη.

— Γιούσουχουου!

Ἀρπάζει τὸν Γερμανὸ μέ
τὸ πιστόλι καὶ τὸν σηκώνει
ψηλά, σὰν νά εἶναι κούκλα.
Τὸν ἐκσφενδονίζει πᾶνω εἰς
τὸ ἄλλο Γερμανὸ καὶ θάζει
τὰ γέλια καθὼς μπλέκονται
οἱ δύο τοὺς καὶ κυλιοῦνται
χάμω.

— Ἀσας! , κάνει. Πόσο
διασκέδασα σήμερα!

— Ἐλα, Χαζούλη, λέει ὁ
Μπόμπιρας τραβώντας τὸν
ἀπὸ τὸ χέρι. Πρέπει νά φύ-
γουμε ἀμέσως, πρὶν φτά-
σουν κι' ἄλλοι Γερμανοί!

Μπαίνουν στὸ αὐτοκίνητο
πού ξεκινᾷ ἀναπτύσσοντας
ταχύτητα. Ὁ Χαζούλης ἔχ-
νει τὸ κεφάλι τοῦ μέ ἀπορία

καί μουρμουρίζει:

— “Ερχονται στιγμές που δέν σέ καταλαβαίνω καθόλου, Μπόμπιρα!

— Τι δέν καταλαβαίνεις, Χαζούλη; ρωτάει ὁ Μπόμπιρας.

— Γιατί νά φύγουμε ἀφοῦ διασκεδάσαμε τόσο ὥραϊα, παίζοντας μέ τούς Γερμανούς;

Μπροστά στοῦ μέγεθος τῆς χαζομάρας τοῦ Χαζούλη τ’ ἄλλα παιδιὰ ἀνοίγουν διάπλατα τὸ στόμα τους μέ μιὰ ἐκφραση πὺ χαζή κι’ ἀπὸ τοῦ Χαζούλη!

Τηλεφώνημα τὰ μεσάνυχτα

ΜΕΣΑ σ’ ἓνα ὑπόγειο, κάπου στὴν Ἀθήνα σ’ ἓνα ἀπὸ τὰ κρησφύγετα τῆς πατριωτικῆς ὁργανώσεως τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα, εἶναι καθισμένοι ὁ Γιώργος, ἡ Κατερίνα, ὁ Σπίθας καὶ δύο ἄλλοι πατριῶτες. Τὰ ἄλλα παιδιὰ ἔχουν ἐπιστρέψει στὸ σπίτι τους. Στὸ κέντρο τοῦ ὑπογείου, εἶναι δεμένος σὲ μιὰ καρέκλα ὁ Πράκτωρ Λουλοῦ δι. Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἡρεμο καὶ στὰ χεῖλη του παίζει ἓνα εἰρωνικό χαμόγελο καθὼς ἀκούει τὸ Γιώργο νὰ τηλεφωνῇ.

— “Ὁ στρατηγὸς Κροῦντελ; λέει ὁ Γιώργος στὸ τηλέφωνο. Ἐδῶ τὸ Παιδί — Φάντασμα! Ξέρεις ποιὸν ἔ-

χω δίπλα μου; “Ἐναν κοινὸ φίλο!

— Τό... τὸ Παιδί - Φάντασμα! κάνει ὁ στρατηγὸς τοῦ Χίτλερ. Κοινὸ φίλο;

— Ναί! Τὸν ἀγαπητὸ μας Πράκτορα Λουλοῦ δι, λέει ὁ Γιώργος κοροϊδευτικά. Τὸν βρήκα νὰ κάνῃ βόλτες στὴν Ἀκρόπολη καὶ μοῦ φάνηκε πολὺ στενοχωρημένος. Γι’ αὐτὸ σκέφθηκα νὰ τὸν στείλω κάπου ἄλλου, νὰ ἀλλάξῃ κλίμα. Ἴσως ἔτσι τὰ λουλούδια του νὰ ἀνθίσουν καλύτερα! Θὰ τὸν στείλω σπὸ Κάιρο. Ἐκεῖ τὸν περιμένουν μέ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ νὰ τὸν περιποιηθοῦν!

— Καταραμένο παιδί, γρυλίζει ὁ στρατηγὸς μέ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ λύσσα. Θὰ σέ... θὰ σέ λυώσω ἂν μιὰ μέρα...

— Ντροπή!, κάνει ὁ Γιώργος ἀκόμη πὺ κοροϊδευτικά. Ἐπιτρέπεται ἓνας στρατηγὸς νὰ μιλάει ἔτσι;

Κλείνει τὸ τηλέφωνο γελώντας καὶ κάθεταί μπροστὰ σὲ μιὰ συσκευὴ ἀσυρμάτου ποὺ εἶναι πάνω σ’ ἓνα τραπεζί. Τὴν ρυθμίζει στὸ μυστικὸ μῆκος κύματος τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγείου καὶ λέει στὴ συνηματικὴ γλῶσσα τῶν συμμαχικῶν πρακτόρων.

«Ἐδῶ τὸ Παιδί - Φάντασμα! Καλῶ τὸν Χ-1! Καλῶ τὸν Χ-1 σὺτοπροσώπως καὶ ἐπειγόντως!»

«Περὶμενε Παιδί - Φάντασμα!» ἀπαντᾷ μέ φωνή.

Ἀμέσως ἔπειτα, ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου τῶν Συμμαχικῶν Δυνάμεων Μέσης Ἀνατολῆς λέει:

«Σὲ ἀκούω παιδί μου! Ἔχεις νέαις;»

«Ἔχω τὸν Πράκτορα Λουλουδί διπλά μου! Εἶναι δεμένος σὲ μιὰ καρέκλα! Θὰ σᾶς τὸν στείλω στὸ Κάιρο γιὰ νὰ τὸν δικάσετε γιὰ τὰ ἐγκλήματά του!»

«Αἰχμαλώτισες τὸν Πράκτορα Λουλουδί, κάνει ὁ ἀρχιστράτηγος μὲ χαρά... Παιδί - Φάντασμα εἶσαι κα ταπληκτικός! Δὲν ξέρω πῶς νὰ ἐκφράσω τὸν θαυμασμό μου! Ἀκουσε τώρα. Θὰ διατάξω νὰ τὸν παραλάβῃ ἓνα ὑποβρύχιο κάπου στὴν Ἀνάθυσσο. Στις ἔντεκα τῆς νύχτας. Στείλε τὸν ἐκεῖ, θὰ σοῦ δώσω περισσότερες λεπτομέρειες σὲ μιὰ ὥρα. Ἡ μάλλον παράδοσέ τον στὸν ἀρχηγὸ τῶν συμμαχικῶν πραικτόρων τῆς Ἀθήνας καὶ αὐτὸς θὰ ἀναλάβῃ τὴν μεταφορά του!»

Εἶναι μεσάνυχτα. Εἰς τὸ σπῆτι τῶν παιδιῶν, τὰ ἑλληνόπουλα ἔχουν πλαγιάσει καὶ κοιμοῦνται βαθεῖα, κουρασμένα ἀπὸ τίς περιπέτειες τῆς ἡμέρας.

Ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὅπου κοιμοῦνται ὁ Σπίθας καὶ ὁ Χαζούλης, ἀκούγονται δύο ρο

χαλητά. Τὸ ἓνα θυμίζει κάρρο φορτωμένο μὲ παλιοσίδερα ποὺ κυλάει πάνω σ' ἀνώμαλο δρόμο. Εἶναι τὸ ροχαλητὸ τοῦ Σπίθα. Τὸ ἄλλο μοιάζει μὲ τὸν ἦχο ποὺ ἀφήνει μιὰ χαλασμένη σφυρίχτρα, ποὺ τὴν φυσάει ἐπιμόνα ἓνα παιδί προσπαθώντας νὰ σφυρίξῃ!

Πότε - πότε τὸ κάρρο, παύει νὰ κυλάει. Τὸ ροχαλητὸ τοῦ Σπίθα σταματᾷ. Καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του θγαίνουν μερικές φράσεις:

— Μανούλα μου! Γκαρσὸν ἔλα ἐδῶ! Αὐτὸ τὸ ψητὸ εἶναι καμένο! Φέρε μου ἄλλο! Ὅχι, μὴν τὸ παίρνῃς τὸ καμένο. Θὰ φάω καὶ τὸ καμένο καὶ τὸ ἀκαφτο! Μανούλα μου! Τὶ νόστιμη φασολάδα εἶναι αὐτή! Γκαρσὸν! Θέλω μιὰ ὀμελέτα μὲ δέκα αὐγά! Τέ πὶδ μεγάλα αὐγά ποὺ ἔχετε! Δόσε μου..

Παύει νὰ μιλά καὶ τὸ ροχαλητὸ ξαναρχίζει. Τὸ κάρρο κυλάει πάλι στὸν ἀνώμαλο δρόμο... Ξαφνικά, τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει. Τὰ παιδιὰ ξυπνοῦν στὰ κρεβάτια τους. Πρῶτος ὁ Μπόμπιρας φτάνει στὴ συσκευή τοῦ τηλεφώνου καὶ σηκώνει τὸ ἀκουστικό. Ἀκούει γιὰ λίγο καὶ φωνάζει:

— Γιώργο, σὲ θέλει ὁ ἀρχηγὸς τῶν συμμαχικῶν πραικτόρων! Φαίνεται ὅτι ὁ Πράκτωρ Λουλουδί δραπέτευσε!

⊛ ΘΕΟ. ΚΟΦΦΑ, Σοφάδες: Για τα 10 τεύχη θα μου στείλεις 16 δοχ., συμπεριλαμβανομένων και των ταχυδρομικών εξόδων. Τό ποσόν να σταλή σε γραμματόσημα εντός επιστολής, στην οποία θα μου γράφεις ποια τεύχη θέλεις. ⊛ ΓΕΩΡΓΙΟ ΜΑΡΟΥ ΣΙΑΚΗ, Κολωνό: Τα γραμματόσημα ήταν για τεύχη και όχι για τόμο. Αυτά προς αποφυγήν παρεξηγήσεως. ⊛ ΚΑΙΤΗ ΣΙΑΒΒΑ, Ἀθήνας: Χάρηκα πολύ για τὸ ομορφό γράμμα σου. Οἱ ἀναγνώστριαι τοῦ Μικροῦ ἥ-ωως εἶναι χιλιάδες. Μόνον τοῦ δὲν κάνουν τόσο θόρυβο, ὅσο τὰ ἀγόρια!! ⊛ ΔΗΜ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟ., Ἀν. Ἰωάννη Ρέντη: Ἐστάλησαν. ⊛ ΑΝΔΡΕΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗ, Λευκωσία: Ἐστάλησαν. ⊛ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Καλύδια Μεσογείων: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ θαυμάσιο γράμμα σου. Τὸ ἴδιο συγκίνησαν καὶ μένα τὰ λόγια σου, καὶ νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι πάντα θὰ φροντίζουμε νὰ προσφέρουμε ἀναγνώσματα γυμνά ἀπὸ ὁμορφες συγκινήσεις! Οἱ τόμοι πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας πρὸς 16 δοχ. ἕκαστον. Ἐπὶ πλεον 2 δοχ. γιὰ τὰ ταχυδρομικά = 18 δοχ. Στείλε μου τὸ ποσὸν σὲ γραμματόσημα ἐντὸς ἐπιστολῆς στὴν διεύθυνσί μας, καὶ θὰ λάβῃς τὸν τόμο σπῆτι σου. ⊛ ΑΔΑΜ, ΣΙΜΩΤΑ, Ἀργυροτόλιον: Ἐστάλη. ⊛ ΣΠΥΡΟ ΓΕΡΑΣΙΜΑΤΟ, Κεφαλληνία: Ἐστάλησαν. Σοῦ ἐπεδοσεῖα μερικὰ γραμματόσημα. ⊛ ΧΑΡΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟ, Κυψέλη: Οἱ τόμοι διδιδιοθετοῦνται ἀνὰ 8 τεύχη, καὶ ἡ διδιδιοθεσία κοστίζει 7 δοχ. Ἐλα μὴά τεῖρα στὰ γραφεῖα μας μετὰ τεύχη, καὶ θὰ τὰ συζητήσουμε. ⊛

ΣΤΕΛΙΟ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ, Βαρύσια Κύπρου: Σοῦ ὁστεῖλα τὸ τεύχος. ⊛ ΚΩΣΤΑ ΖΩΓΑΛΗ, Σολυμὸ Κορινθίας: Ἐλαβὰ τὰ γραμματόσημα. Ὁ Σπίβας ἦλθε ἐκεῖ ἀλλὰ σοῦ πήγες στὴ θάλασσα. Οἱ τόμοι Μάτι. Διαμάντι, Μικρὸς Ζορρό, καὶ Τόσε Ντίκ, κοστίζουν 14 δοχ. ἕκαστος. ⊛ ΠΑΝΑΓ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟ, Αἰγάλεω: Οἱ τόμοι τοῦ Μικροῦ ἥωως πωλοῦνται 16 δοχ. ἕκαστος. Ἐχουν ἐκδοθῇ ἔως τώρα 88 τόμοι. ⊛ ΙΩΑΝΝΗ ΠΟΥΛΜΕΡΟ, Περισσόν: Ἐπὶ τέλους ἱκανοποιούμε τὴν ἐπιθυμία τῶν χιλιάδων ἀναγνωστών μας, καὶ ἐπανακρίδουμε τὰ τεύχη τοῦ Μικροῦ ἥωως ἀπὸ τὸ πρῶτο. ⊛ ΧΡΙΣΤΑΚΗ ΜΕΛΙΔΗΝ, Λευασόν: Τὸ γράμμα σου μετὰ γυμνὰ καρά! Ἡ ἀξία ἐνὸς τόμου μετὰ τὰ ταχυδρομικά εἶναι 250 μίλες. Στείλε μου τὸ ποσὸν ἐντὸς ἐπιστολῆς στὴν διεύθυνσί μας. ⊛ ΣΙΑΒΒΑ ΔΕΒΕΤΖΟΓΛΟΥ, Βαθύλακκον: Ἐστάλησαν. Χαίρεισιμους στὰ παιδιὰ. ⊛ ΚΩΣΤΑ ΠΑΝΤΑΖΗ, Ἄνω Πατήσια: Χάρηκα ποῦ ἐγίνες καὶ σοῦ ἀναγνώστης μας. Σοῦ συνησῶ ν' ἀγοράζῃς τὰ πρῶτα τεύχη τοῦ Μικροῦ ἥωως. ⊛ ΑΝΔΡΕΑΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀθήνας: Δὲν χρειάζονται ἀνάλη. ⊛ ΚΩΣΤΑ ΤΣΕΤΣΟ, Ν. Ἰωνία: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ομορφό γράμμα σου. Σοῦ ὁστεῖλα τὸν 5ο τόμο. ⊛ ΕΛ. ΑΡΤΟΠΟΥΛΟ, Πόρον: Ἐστάλη. Χαίρεισιμους στοὺς ἀγαπητοὺς μας φίλους. ⊛ ΤΑΣΟ ΓΟΥΡΜΑ, Πόρον: Ἐστάλη. Χαίρεισιμους ἀπὸ Δημήτρην Βασιθέου, καὶ Δημήτρην Δελθανάση. ⊛ ΖΑΧΑΡΙΑ ΓΚΑΛΑΓΚΑΝΙΔΗ, Ὁρσολογιόνη: Ἐστάλησαν. ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Έτος 14ον — Τόμος 89 — Άρ. τεύχους 709 — Δρχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 Άθήναι (125), Τηλέφωνον 228.983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς. Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προιστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασίλειου, Τσιταούλων 27, Ν. Σμύρνη.
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικού:		Συνδρομαί έξωτερικού:	
Έτησία	δρχ. 100	Έτησία	δολάρια 4
Έξάμηνος	» 55	Έξάμηνος	» 2

Στό επόμενο τεύχος, τό 710, που κυκλοφορεί την έρχο-
μενη έβδομάδα συμβαίνει κάτι έκπληκτικό!

Ο ΣΠΙΘΑΣ ...ΜΥΡΙΖΕΙ ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ!

Μυρίζει τό λουλούδι του Πράκτορος Λουλούδι και βρί-
σκεται έτσι φάτσα με φάτσα με τό θάνατο! Άντιμετωπι-
ζει όμως και τόν Πράκτορα Λουλούδι και τό θάνατο με τίς
...ποδοσφαιρικές ικανότητές του!

Τό 710 είναι ένα τεύχος γεμάτο περιπέτεια, άγωνία και
γέλιο! Δεν πρέπει να τό χάσει κανείς!

Μην ξεχνάτε επίσης ότι:

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ: κυκλοφορεί ή κανονική έκδοση του Μ.
"Ηρώος.

ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ: κυκλοφορεί ή τρίτη Έκδοση — τεύχη
1 έως 8.

ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ: κυκλοφορεί ή Ανατύπωση ή Δεύτερη
έκδοση.

